

Horst Hoffmann

MUŽ V CYLINDRU

Přeložil Hugo Bokvas

Perry Rhodan vstoupil na tajemný Most do nekonečna a lidstvo bylo znovu vtaženo do konfliktů kosmických mocností. Od konce roku 1289 NGL je Perry Rhodan na cestách ve službách Thoregonu.

Koalici Thoregon ohrožuje zatím neznámý protivník, který ke svým nekalým rejdům používá jakousi Shabazzu. Ta mimo jiné podnítila invazi Tolkandů, kteří v Mléčné dráze zabili miliardy inteligentních bytostí. Neomezovala se však jen na Mléčnou dráhu, roznášela smrt a zkázu i v jiných galaxiích.

Pátrání po Shabazze vede k legendárnímu SÓLU, bývalé pozemské lodi, která byla naposledy zaměřena ve dvojité galaxii Whirlpool. Rhodan ji musí najít, neboť SOL se má stát oficiální lodí šestého posla Thoregonu.

Lidé na Zemi o činnostech Perryho Rhodana netuší. A především nic nevědí ti, které výbuch Heliotských tvrží uvěznil v jiných galaxiích.

K nim patří i obyvatelé Terranie-Jih. Zatímco na místě této čtvrti se v Terranii zmaterializovali násilní Džerrové, lidé v galaxii DaGlausch a na planetě Thorrimu se musí vypořádat s novým prostředím.

Útok Džerrů se právě podařilo odrazit blufem. Nyní jde o to, aby začali nový život pod cizími hvězdami. Důležitou osobou je při tom MUŽ V CYLINDRU...

1.

8. listopadu 1289 NGL

Cekání

„Věř nevěř,“ řekl Jedder Colusha své ženě Darně, „ale je to tak, stará. Na tu mlhu kolem Alašanu si zvykám den ode dne stále víc. Ale zároveň si připadám jako vězeň, na kterého dohlíží jeho blízcí a přátelé.“

„Takhle mluvit nesmíš, malej. Jednak by tě mohla slyšet šéfová, jednak takovými řečmi naháníš dětem strach.“

Na to Jedder jen mávl rukou. Letmo se otočil a podíval se směrem ke svému pracovišti. Věž Služby Pozemské ligy sahala totiž 2000 metrů pod zem a na povrchu nebylo, až na přistávací plochu pro kluzáky a spáče jety z nervového centra tajné služby, dohromady nic vidět. To bylo Jedderovo pracoviště, kde pracovalo přes deset tisíc dalších příslušníků Služby, kteří se s Věží dostali na tuto planetu.

Potom pohlédl opět na manželku, která byla o hlavu větší než on a osm let starší to proto si žertem říkali stará a malej.

„Za prvé máme svobodu projevu, za druhé Gia de Moleonová nemá uši všude, jak si každý myslí, a za třetí Eartha a Chinu plně zaměstnává Chessy. Nic jiného než ten pes je nezajímá.“ Programátor se cynicky uchechtl. „To bylo to poslední, co jsme si pořídili, než nás ta Tvrz přestěhovala. A pokud se kdy vrátíme na Zemi, půjčím ti na celý den kreditku. Ale toho se nebojím!“

„Nech toho sýčkování,“ napomenula ho Darna. „To víš, že se vrátíme, A v dohledné době. Šéfová by přece jinak nepostavila tolik hlídek.“

Ukázala na dva muže a robota, kteří stáli před nimi na místě, kde úzkou ulici jako by odřízla mlha.

„Pět neděl," prohodil Jedder Colusha zamyšleně.

Mužik působil pomačkaně. Obličej měl samou vrásku, polodlouhé vlasy rozčuchané a jeho kombinéza vzbuzovala dojem, jako by v ní týden spal – což byl vzhledem k nemačkovým materiálům 13. století NGL nepochopitelný výkon.

„Už pět neděl jsme tady," vrčel. „Že by to byla nuda, to ne, ale kdyby test probíhal, jak měl, měli jsme se za několik hodin vrátit; nanejvýš za pár dnů. Ne, ne, ne, Darno, tahle loď nám ulítla. Tvrz vybuchla a cesta zpátky neexistuje. A nemyslím si to jen já. Pořád víc lidí tvrdí, že bychom se měli přizpůsobit a smířit se s tím."

Podíval se na děti. Dováděly se psem. Chessy byla skutečně jejich všechno. Earthovi bylo dvanáct a jeho sestře Chině sedm. Brali si Chessy i do postele a dovolovali jí vše, co jí dospělí zakazovali. Teď ji Earth například pustil z vodítka.

Strážní se na ně už dívali podezřívavě. Rodinka se k bariéře přiblížila totiž až příliš.

Bez problémů se k Thorrimanům dostal pouze Mandreko Tars. Ale tenhle agent byl tak nenápadný, že prošel všemi kontrolami a činil se v Zortengaamu jako král zlodějů.

Příkaz Gii deMoleonové byl jasný. Ni-

kdo nesmí bez pádného důvodu opustit faktorový element, protože se Alašan může zčistajasna zase přemístit. A kdo by zůstal, ten by se na Zemi jen tak nevrátil.

Programátor Jedder by jako příslušník Služby vlastně měl jít příkladem. Dělal však pravý opak. Byl totiž přesvědčený, že Zemi už nikdy nespátí. V noci nespal a myslel na to, jaká bude jeho budoucnost na Thorrimu. Představoval si, jak se lidé sžijí s humanoidními Thorrimany. Společný boj s Džerry nasvědčoval tomu, že možné by to bylo. Rád by nové sousedy poznal.

A patrně tak uvažovali všichni, kdo ve volném čase přicházeli k bariéře – zejména k té východní, za níž se nacházela thorrimská metropole Zortengaam.

Poněkud tělnatější Darna, jež na rozdíl od své horší polovičky byla upravená a vlasy měla pečlivě sčesané dozadu, chtěla zrovna něco namítnout, když tu se kolem nich cosi odzadu mihlo a s divokým kličkováním se to hnalo k dětem a ke psu. Divoký asijský králík spatřil děti a jezevčici zřejmě až na poslední chvíli, protože těsně před nimi prudce zahrnul. Jezevčice se rozštěkala a pustila se za ním. A než se nadali, byla za bariérou.

„Stát!" vykřikl strážný, když se děti rozběhly za psem. „Stát! Slyšíte? Nenuťte nás, abychom..."

Ale to už byly za bariérou i ony. Chvilíčku je ještě rozmazaně viděli, pak už ani to ne.

„Propána!" vydechla Darna a strčila do muže. „Tak dělej něco! Nestůj tady jako... Doběhni pro ně!"

Jedder vyrazil.

„Nic takovýho, Jeddere!" křikl strážný, který ho znal z Věže. A napřáhoval proti němu ruku.

„To mi nedovolíš, abych si došel pro vlastní děti, Mastersi? Jak mi v tom chceš zabránit?"

„Zparalyzuju tě. Mám své rozkazy a..."

„Takže se o Eartha a Chinu postaráš?"

Jedder přidal. Už jen pár desítek metrů k té modravé stěně. Strážné nevnímali.

„Počkej, malej!" ozvalo se za ním. „Jdu s tebou."

A zleva: „Jeddere, tohle nejde! Alašan lze opustit jedině z pádnejch... Hele, já to myslím vážně! Robot..."

„...nic neudělá!" křikla Darna, když probíhala kolem strážného, který už vytahoval zbraň.

„Přece bys nestřílel na ženský a na děti! Styd' ss!"

„Správně!" ozvalo se nečekaně z houfu zvědavců. „Jen je nechtě, ať si pro ně dojdou. Kde to jsme?"

Jedder to vše vnímal pouze okrajově. A napůl šlel strachy o děti a taky o psa. Sám sice na druhé straně ještě nebyl, ale viděl snímky Zortengaamu. Připomínal mu neproniknutelný labyrint, jedno z těch dávných pozemských orientálních měst.

A najednou tam byl. Snadnost průniku ho natolik zmátla, že se zděšeně zastavil a choť do něj vrazila jako lokomotiva.

Když mu pomohla na nohy, zaslechl z dálky štekot a křik dětí. Zaklel, odtrhl se od manželky a otočil hlavu.

Před nimi se rozkládala fantastická a nezvyklá krajina, mnohem plastičtější a živější než na snímcích. A nad tím vším se nesl podivný nasládlý pach.

Všude za každým rohem a za každým stromem bleskově mizely hlavy Thorrimanů. Ale byli tu. Byli všude a jako obvykle se schovávali.

„Jsou to tvoje děti, Jeddere," pravila Darna. „Tak nebuď větší srab než ti Thorrimani a hledej je. A buď rád, že ti pomáhám. Dělej. Nebo se mám vrátit do Alašanu a zavolat pátrací kluzák?"

To už nemusela, protože sotva dořekla, mlžnou bariérou proletěl kluzák a mihl se jim nad hlavou.

„Syntronika považuje za vysoce pravděpodobné," řekla Gia de Moleonová, „že už prvotním úmyslem toho tajemného Nerohatého bylo vyslat džerrské hordy na Zemi a k Nonggům.

Tohoto neblahého cizince musíme tedy klasifikovat jako nepřítele lidstva, přičemž vůbec nevíme, jak Země přišla k nepříteli v téhle nám ještě neznámé galaxii vzdálené 23,5 milionu světelných let! K čemu tedy dospěla syntronika Služby, Alasko?"

Byla s Alaskou ve své kanceláři v 98. patře Věže. De Moleonové bylo něco přes sto třicet, vlasy jí lehce prokvétaly a už se i trochu hrbila. Měla hnědé oči, bledou pleť a zdánlivě pořád totéž šedé oblečení.

Pohlédla na něj vyzývavě, ale i trochu vyčkávavě.

Na bílém stropu se trojrozměrně promítl faktorový element terranijská čtvrt' Alašan s velkým sídlištěm na severu, s Věží na jihu a nouzovou přistávací plochou pro lodě Ligy. Mezi nimi parky a nevyužitá půda.

Alaska Saedelaere si odkašlal. Působil toporneji než jindy. Jako by ho cosi rozptylovalo.

Kummerogova kůže se mu na šíji stáhla v puchýřnaté silné okružní, které sebou občas nervózně škublo.

„Syntronika pátrá po možných souvislostech," řekl. Nohu si hodil přes nohu a prsty si pohrával s okrajem pravé nohavice. „A vzhledem k tomu, že v této době vše, co se odehrává v hlubinách vesmíru a zahrnuje i lidstvo, má cosi společného s koalicí Thoregon, syntron se pokusí najít souvislost s Thoregonem nebo propočítat pravděpodobnost."

„Výborně. A dál?"

Pokrčil rameny. „Shabazza?" nadhodil, „Naše fanyinka v temnotách? Když si vezmu tolkandskou invazi a Perryho informace, tak ta ženská má ruce snad v každé lumpárně proti nám anebo proti národům Thoregonu." Suše se zasmál, spíš to připomínalo zachrchlání.

„Pokud má ovšem ruce, že..."

„Příliš k smíchu to není," podotkla ředitelka Služby věcně. „Ale máš pravdu. Syntronika s pětadvacetiprocentní pravděpodobností tvrdí, že onen Nerohatý je buď Shabazza, nebo s ní má nějakou spojitost."

Alaska Saedelaere přikývl. Uvědomoval si, že velkosyntron SPL je momentálně to nejlepší, co mají. Nemohli počítat s NATHANEM, který by jim pomáhal v rozhodování, řídil počasí, dopravu a tak dál. Skoro vše na Zemi se dělo přes NATHANA. Opět si uvědomoval, jak se lidstvo stalo na gigantickém lunárním počítači závislým.

„V tom případě Shabazza musí vědět i to, že jsme tady," poznamenal, „a že jsme s pomocí Thorrimanů odrazili Hossosův útok. To znamená, že dříve či později musíme počítat s dalším útokem. Džerrové vyšlou i bez Shabazzy nové průzkumníky. Na tohle jen tak nezapomenou. A příště se do toho obují."

„Pokud nebudeme přesunuti na Zem," předstírala Gia de Moleonová optimismus.

„Ty tomu pořád ještě věříš? Po pěti týdnech a po zničení Tvrze u Thorrimu?"

Přísně na něj pohlédla.

„Přece musím, ne? Možná stačí ta jedna Tvrz v naší soustavě. Stačí, když to vrátí nazpátek...”

„Ale i tak,” namítl, „bychom se měli zajímat o nové sousedy. Jsou naší momentální realitou. Možná očekávají naši iniciativu. Je to přátelský národ, jak se ukázalo. Možná ani nemohou za to, že na nás reagují tak přemrštěně bázlivě. Pro mě za mě ať jsou to třeba i zbabělci, na tom není nic tak hrozného. Dokáží to překonat, jak jsme posledně viděli. A nyní očekávají od nás, že my přijdeme za nimi.”

„Až nazraje čas,” trvala na svém.

Alaska si jen vzdychl a zvedl se.

„Kam jdeš?”

„K naší Vrbě a potom k sobě. Zajímá mě, jaká je nálada mezi lidmi.”

„To ti řeknu sama. Veřejné mínění se mění. Stále více lidí počítá s tím, že tady zůstanou až do smrti.”

„Nehněvej se, ale rád bych si udělal představu sám. A který postoj byl rozumný, to ukáže budoucnost.”

Tím se pro tento den rozloučil a šel. „Vrba” byla adresa, na kterou se každý občan mohl obrátit se svými starostmi, dotazy a stížnostmi, a to prostřednictvím interkomu, telekomu nebo syntronické sítě. Alaska se na náladu informoval prakticky denně.

Toho dne si někdo stěžoval, že na východní hranici hlídka SPL ohrožovala paprskometem nějakou rodinku.

Ani pro posádku kluzáku nebylo snadné najít děti v ulicích a uličkách, v umělých jeskyních thorrimského města. Vše by bylo snazší, kdyby ti dva dál křičeli a volali Chessy. Ale už několik minut je nebylo slyšet. Pouze vzdalující se štěkot.

Jedder se od místa, kde prošel bariérou, vzdálil jen pár kroků. Odříznutá ulice v Zortengaamu pochopitelně nepokračovala.

Před sebou měl shluk pestrobarevných domů a pak po pravici spatřil ulici vedoucí do metropole. Všude rostly ty kulovité stromy a místy i nízké keře.

„Musíme mezi ty domy,” nutila ho manželka. „Děti tam běžely taky. Na co čekáš? Nezabloudíme.”

Ale i ona, jindy tak rezolutní, váhala vyrazit. Samozřejmě jí nemohlo uniknout to míhání mezi dorny, z úkrytu do úkrytu. Byl jasný den. Slunce zářilo z čisté tmavomodré oblohy. Jedderovi a Darně bylo tak nějak lehko na duši. Nebylo divu, když zdejší gravitace činila jen 92 % pozemské.

„Tak co, Jeddere?” zeptala se Darna prudce, ale tiše. „Mám snad jít napřed?”

Programátor si vzdychl a vykročil. Zvolna mířil k mezeře mezi dvěma stavbami, které ve výšce 3 metrů opět srůstaly. Thorrimané měli podivnou architekturu. Jejich domy, tedy aspoň ty na předměstí, byly postaveny tak, jako by architekt měnil pojetí od patra k patru. Někdy jedna střecha překrývala tři čtyři domy najednou, jiné domy byly v nevelké výšce propojeny chodbou. Dole byly výklenky a zdánlivě bezúčelné výstupky ideální místa ke hře na schovávanou.

A Thorrimanů tu byly davy. Byli stejně tak zvědaví na to, co je na druhé straně, jako Pozemšťané.

Jedder zalitoval, že nemá translátor. A přitom by nebyl problém si ho opatřit.

Všechny už měly nataženou glauštinu. Mohl se tak přímo obrátit na Thorrimany. Ale copak to mohl tušit?

„Zůstaneš za mnou,” nakázal choti. „A všechna jednání necháš na mne.”

„Jaká jednání?” křikla tlumeně a držela se těsně za ním, když zamířili k mezeře mezi domy. Těkala očima ze strany na stranu. „O čem chceš jednat? To jako myslíš, že nám je unesli?”

„Blbost,” odbyl ji. „Tím jsem myslel dorozumívání.”

„Proč to neřekneš rovnou?”

Kráčel směrem, odkud slyšel děti naposled. Kluzák visel skoro nehybně na obloze. Jedder Colusha podal ženě ruku. První domy už měli za sebou, teď míjeli menší dvůr a pak vešli do tak úzké uličky, že museli jít za sebou.

Ze všech stran slyšeli zvuky. Jedder se ani nemusel otáčet, věděl, že Thorrimané jsou teď před nimi, za nimi, vlevo i vpravo. Pozorovali je odevšad. Možná seděli i v korunách stromů. Začínal se potit, nejen horkem. Zortengaam ležel na rovníku a polední teploty dosahovaly čtyřicet ve stínu.

Tu si uvědomil, že hledá děti naprosto nesystematicky. První vzrušení opadlo a on začal uvažovat jasněji. Pokud je chtějí najít, musí na větší ulice. A především hovořit s Thorrimany. Třeba mají translátory.

Jedním okem stále sledoval kluzák, který se teď dal pomalu do pohybu. Nevypadalo to, že by seshora děti našli.

A najednou cesta končila, dostali se do slepé uličky. Prudce se otočil a spatřil desítku Thorrimanů, jak mizí za výstupky a stromy.

„Zkusím se s nimi nějak domluvit," řekl.

Darna na to nic, ale chytila se ho pevněji. Odkášlal si, potom se posadil na zídku a čekal, až si Darna sedne vedle něj.

„Přátelé!" zvolal glaušsky.

Bylo to jediné slovo, které ovládal, ostatně jako každý Alašanec. Naučili je to ve zprávách pro všechny případy.

Třikrát to zopakoval, potom konečně z úkrytů vystoupili váhavě tři nebo čtyři Thorrimané. Za nimi vycházeli další.

Jedder se opět postavil, ukázal na sebe, potom na Darnu, nakonec na Thorrimany a zopakoval slovo přátelé.

Thorrimané měřili něco mezi metrem padesáti a metrem sedmdesáti, byli štíhlí, skoro vychrtlí. Hlavy měli úzké a o něco menší než lidé, oči blízko sebe a nos s jedním otvorem. Vlasy měli jen na zátylku, byly různě dlouhé a dal se podle nich určit věk. I to už Jedder věděl. Děti se zde rodily naprosto lysé, mladiství měli vlasy dlouhé asi centimetr a starci to dotáhli na deset centimetrů. Nikdy si je nestříhali.

Hlava byla posazena na dlouhém a tenkém krku, ramena měli nepoměrně široká. Ruce měli čtyřprsté, se dvěma palci a dvěma prodlouženými prsty. Trup se podobal lidskému, ale mezi svaly a kostmi se rýsovaly vnitřnosti když byli Thorrimané nazí a to se stávalo často. Běžně však nosili Širokou suknici a cosi jako pončo.

Nohy měli dlouhé a tenké, na chodidlech žádné prsty, zato je měli silně zrohovatělá, takže nepotřebovali boty.

„Přátelé," opakoval zase Jedder, když kolem něj stála aspoň stovka Thorrimanů. Darně se rozechvěla ruka. Konečně se dočkal odpovědi.

Jeden z těch prvních odvážlivců byl nahý, ale mezi mužem a ženou zde nebyly patrné rozdíly si přiložil ruku na hrud' a slovo opakoval.

Jedder si vydechl. Tak tohle zvládl. Dál si musí pomoci rukama nohama. Ukázal si rukou asi k hrudi a potom směrem, kterým zřejmě děti utíkaly. Potom ho napadlo popadnout se za vlasy a palcem a ukazovákem naznačit zhruba centimetr.

Thorrimané zřejmě pochopili. Gesta opakovali.

„Naše děti se zaběhly k vám do města," pravil Jedder hlasitě. „Pomohli byste nám je najít?"

Každé slovo doprovázel odpovídajícími pohyby. Nikdo z nich translátor bohužel neměl.

Opakoval tedy otázku tak dlouho, až se někteří začali rozcházet.

Další je následovali. Nakonec Jedder a Darna osaměli mezi pestrými domy.

„Tys to teda vymňouk," prohlásila Darna a pustila se. „Gratuluju k vydařenému jednání. A kde jsou děti?"

„Najdeme je jediné tak, že se vrátíme do Alašanu a vezmeme si kluzák," konstatoval.

„Ledaže...”

„Ledaže co?”

Ukázal k východu, kam zvolna klesal kluzák. Skoro současně se ukázaly dvě postavičky, vznášely se k němu na antigravitačním paprsku. Jedder si vydechl.

„To jsou ony,” řekl. „Našli je a vytáhli. Ted’ honem domů.”

„Jasně!” vykřikla. „Z těch Thorrimanů mám takový divný pocit.”

„Ale jsou neškodní,” opáčil, „úplně neškodní.”

„Tak proč máš tak naspěch?”

Děti s poněkud nezvyklými jmény Earth a China byly v pořádku dopraveny domů. Rodiče dorazili o hodinu později. Ale místo radostného shledání je očekával nářek a pláč.

„Chessy je pryč!” stěžoval si Earth. „Oni nás tím paprskem postě vytáhli, když jsme ji už skoro měli.”

Ztráta jezevčice se jich dotkla mnohem víc, než by Jedder očekával.

„Jasně,” brečela China. „A to nám pomáhali naši noví přátelé.”

„Hele, nejdřív se uklidněte. Jací přátelé?”

„No třeba Mastos,” řekl už trochu klidnější Earth. „Anebo Chmaanz. No prostě všechny děti, co jsme potkali.”

„Jako... thorrimské děti?”

„Jasně. Hledaly s námi Chessy. Hned věděly, co chceme, jenom jsme jim to naznačili. Určitě bychom s nimi Chessy našli. A teď...”

„Teď je tam úplně sama,” zakňourala China. „A můžete za to jenom vy.”

„Chino, miláčku,” pokoušel se ji uklidnit Jedder. „Naší Chessy se přece nic nestane. Ty děti ji najdou a určitě nám ji přinesou.”

„Ale to by ty děti musely nejdřív vedet, kde v Alašanu bydlíme,” poučovala ho choť.

Jedder viděl, jak se celé jeho dílo hroutí jako domeček z karet. Děti se zase rozplakaly.

„Tak vidíš, co jsi dokázala. Jenže ženský musej mít vždycky pravdu.”

„Nech si to!” vyjela na něj a pak se zasmála. „A jak to bylo s tím jednáním? Děti byly zjevně mnohem úspěšnější.”

„Jo? A kde je teda pes?”

Darna jen mávla rukou a tím řekla vše. Na další diskusi neměla zájem.

A Jedder zase neměl zájem se hádat a poslouchat, jak děti řvou. Hodil na sebe sako a šel ke dveřím.

„Kampak máme v tuto dobu namířeno?” otázala se jedovatě Darna. Venku se už setmělo.

„Na špacír,” odpověděl pevně. „Na vzduch. Možná se zdržím.”

„No prosím,” řekla a demonstrativně se otočila zády. „Když byly s dětmi nějaké problémy, ty jsi byl vždycky pryč.”

„Jasně,” vzdychl si Jedder Colusha a zavřel za sebou.

Skončil v Kosmos Klubu, jak se jmenovala momentálně nejznámější Alašanská nálevna. Před přemístěním si ještě říkala Nova Bar. Majitelka Lara Jamirksová ji z neznámých důvodů přejmenovala. Jedder si sedl k jednomu ze tří podkovovitých barů, poručil si dvojité vurguzz a hodil ho do sebe na ex.

Hned se mu ulevilo. „Ještě jednou,” kývl na Laru.

Paní domu dnes u baru obsluhovala sama. Nebyl zas takový nával. Robotskou obsluhu považovala za nutné zlo a používala ji u pevných nebo vznášejících se stolů. Bylo jí pětáctyřicet, přiléhavým oděvem dávala na odiv svou perfektní figuru a záleželo jí na osobním kontaktu se zákazníky. Dokázala naslouchat jejich problémům.

Podala Jedderovi sklenici, svraстила čelo a tázvavě na něj pohlédla.

„Nějaký starosti, Jede?” Chodil sem častěji a znali se. „Chceš si vylít srdce? Netváříš se zrovna nejšťastněji.”

Suše se zasmál a připil jí. Upila trochu džusu. Pár minut se díval na rej hologramů pod stropem a pohlédl z okna.

„Už nikdy. Jezevčíka už nikdy.“

„Jezevčíka?“

Přikývl. „Říkal jsem si to už třikrát a vždycky jsem si ho pořídil. Tentokrát pro děti.“

„Pro děti,“ opakovala. „Aha. A co udělal? Nebo co udělaly děti?“

Jedder si objednal třetí vurguzz a vyprávěl, co se mu dnes stalo. Ostatní si k němu přisunovali antigravitační stoličky a poslouchali.

„Člověče,“ řekl jeden, když Jedder skončil. „Tohle znám. Já mám čtyři haranty a dal jsem jim v pomatení smyslů vánoční kočku ze Síría. Dovedu si představit, co si zažíváš. Ta kočka nám taky utekla a víckrát. Vždycky jsem měl peklo. Prevíti řvali jako by je nože bral a já kretén chodil po nocích a hledal.“

„To bylo na Zemi, Jane,“ řekla Lara. „Tady je to jinak. Ten pes je za čarou, u Thorrimanů.“

„Pak musíš zase na druhou stranu, kámo,“ konstatoval Jan. „Jinak nebudeš mít klid. To si piš.“

Žena nalevo potřásla hlavou.

„Já bych s tím ještě počkala. Psi treťí domů sami. A hranice brzo padne. Já to vím. Ví to každej, kdo má všech pět pohromadě. Moleonka si může říkat, co chce. Odtud se už nikdy nedostaneme a budeme se muset s těma Thorrimanama nějak srovnat.“

„Tobě se to říká,“ ozvalo se zezadu. „Přece jsi slyšela, zeje ohrožovali. Moleonka nenechá jít nikoho. Chová se jako diktátor.“

„Přesně tak!“ ozvali se jiní. „Jestli se ještě někdy vrátíme na Zemi, tak se bude muset zodpovídat. O to se už postaráme.“

„Jasně,“ přišlo zleva a zprava: „Uděláme to. Jsme přece občané. Nechápu, proč děláme, jako by Thorrimani neexistovali. Ostatně to my přistáli u nich/“

„Jenom dočasně. Já myslím, že Gia má pravdu. A když se skutečně vrátíme, kdo z vás by chtěl být u nich a koukat, jak mizíme?“

„Jasně. Na šéfovou nedám dopustit. Můžeme být rádi, zeji máme. Laro, rundu na mě, připijem si na ni!“

„Na tu ježibabu? Strč si tu svou rundu někam.“

„Klid!“ zasáhla Lara. „Mluvit můžete o Čem chcete, ale hádejte se venku. Jsme přece civilizovaní divoši.“

Přinesla každému vurguzz na účet podniku. Zklidnili se, ale bylo vidět, jak se všeobecná nejistota může snadno zvrátit v agresivitu. A s každým dnem se to zhoršovalo.

„Povídám ti, Jede, nálada je blbá,“ řekla Lara, když se ostatní zase odtáhli. „Lidi přece vědí, že cesta zpátky neexistuje. Stále více se s tím smiřují, ale hodně jich Uomu pořád nechce uvěřit. To by znamenalo, že přijdeme o všechno, na co jsme byli zvyklí. Neumíme si představit, jak budeme sami.“

„Budeme si muset vybudovat nový svět,“ namítl Jedder, kterému vurguzz dodal optimismus a odvalu. „Jako naši předkové. Máme přece všechno pro přežití.“ Mávl rukou. „Jen si vzpomeň na první kolonisty, co vyrazili ke hvězdám. Co měli oni a co máme my?“ „To máš pravdu,“ připustila Lara. •„Mamé i domácí mazlíčky, například neposlušný jezevčíky.“

Rozesmáli se. Jedder se podíval na hodinky a dopil poslední vurguzz. Pak vstal, rozloučil se a vydal se k domovu. Ráno musí zase do Věže. Zdržel se víc, než .vlastně chtěl.

Jen aby děti spaly, až přijdu domu, přál si.

To se mu nesplnilo.

2.

17. prosince 1289 NGL

Rozhodnutí

A tak mýjely dny a týdny. Naděje Alašananů den ode dne slábly a stále hlasitěji se ozývaly hlasy, aby Gia de Moleonová otevřela hranici. Ti, kteří byli nejvíce přesvědčení, že se už na Zemi nevrátí, vyžadovali volbu vlastní správy, starosty a městské rady. Chtěli si sami určit, kdo jim pováldne.

Gia de Moleonová byla vystavena i silnějšímu tlaku ze strany svých nejbližších spolupracovníků. Ředitelka SPL stále ještě svírala otěže, ale byla zas natolik realista, aby věděla, že jsou její dny spočítány a dojde k převratu, pokud něco neudělá. Den ode dne narůstal počet těch, které to pudilo k východní hranici, aby navázali kontakt s Thorrimany. Stále ještě měli respekt před strážemi, a hlavně před bojovými roboty. Ale ani to dlouho nevydrží. Kdyby byla k sobě upřímná, divila by se, proč ještě nedošlo k vážnějším incidentům. Jestliže se masy dají do pohybu, nic je už nezastaví.

Alašan v polovině prosince 1289 NGL připomínal sud se střelným prachem. Stačila jiskřička a dojde k revoluci. Zatím k ní nedošlo jedině proto, že každý přece jen ještě trochu doufal v návrat na Zemi.

To se však mělo zásadně změnit.

Ve Věži pracovali ti nejlepší vědci všech oborů a nedělali nic jiného, než zkoumali faktorovou bariéru. Úspěchů zatím nedosáhli, protože faktorové elementy vytvořila mnohem pokročilejší technika.

Ale navečer 17. prosince Gia de Moleonová dostala překvapivou zprávu. Vědci pracující přímo na hranici hlásili, že

hranice slábne, tedy že onen slabý tlak nutný k jejímu překročení je stále slabší.

V následujících hodinách tento vývoj pokračoval. Síla nutná k proniknutí byla stále menší a k půlnoci už jí nebylo ani třeba.

„Co to má znamenat?“ zeptala se ve dvě v noci Alasky nad kávou. „Bariéra existuje, ale už neklade odpor. Jak dlouho tu ještě bude?“

„Máš strach, že se faktorový element rozpadá?“ zeptal se.

„Strach? Co je to strach?“ Přejela si pravicí přes obličej. „Kdyby se tak stalo, je jasné, že jsme skutečně ztroskotali a bylo by po nejistotě. To si přece myslíš, ne?“

„Stejně jako ty,“ potvrdil jí Nesmrtelný.

„Ano, vím.“ Vstala a začala nervózně přecházet po místnosti, „Já jsem ta zatvrzelá baba, co všichni nenávidí. Ale uvědomuj si, co je to mít odpovědnost? Víš to ty, Alasko?“

„Myslím, že ano.“

Sedla si. „Promiň. Ale musím se nějak uvolnit. A s kým jiným než s tebou. Ty jsi zvládal krize, když jsem si ještě hrála s panenkami. Takže tě prosím o radu, Nesmrtelný.“ Hořce se zasmála. „Co mám dělat? Ustoupit lidu a nechat zvolit starostu? Udělám to hned, jakmile bude bezpečně jisté, že se nevrátíme. Ale do té doby vyžadují kázeň. Je na tom něco tak špatného?“

„Přijde na to, jak to lidem podáš. A to se ti zatím moc nedaří.“

„Možná,“ připustila. „Ale jinak to neumím, Cítím odpovědnost za každého jednotlivce. Vždycky jsem měla víc informací než oni.“

„Jenže teď už tomu tak není,“ řekl jemně Alasko. „Všichni musíme myslet jinak. I ty a já.“

„Do háje, vždyť se o to snažím!“

Zažíval a navrhl, že by si měli jít lehnout. Gia de Moleonová souhlasila, i když byla příliš rozrušená, než aby usnula, Rozloučili se»

Začalo to 18. prosince ve 13.25. Alasko a Gia byli ve Věži ještě s několika vědci a debatovali o „hranici“.

Syntronika hlásila, že bariéra za posledních devět minut ztratila pět procent síly. To znamenalo, že i o tolik procent průhlednější.

Za dalších deset minut syntron hlásil, že ztratila celkem osmnáct procent. Zatajili dech a tušili,

ne, oni věděli, co to znamená.

Bariéra, která oddělovala Alašan od Zortengaamu, se začínala definitivně rozpadat. A to zase znamenalo, že se rozpadal faktorový element!

To byl konec veškerých nadějí, že se Alašan kdy vrátí na Zemi.

Docházela další hlášení. Sondy přenášely z povrchu obrazy do hloubky a skoro se dalo sledovat, jak se mlha projasňuje a zprůhledňuje.

A ve 14.20 už kolem Alašanu žádná bariéra nebyla.

Faktorový element přestal existovat. Na hranici byl jasně vidět Zortengaam. Jižní

Část Terranie se stala součástí tohoto světa. Nezvratně.

Rozpoutala se zuřivá vědecká debata. Museli přece vycházet z toho, že na Zemi byl rovněž faktorový element, patrně s džerským hradem. Možná se utvořily i další elementy, to nikdo přesně nevěděl. A ty padly na Zemi taky? Nebo vydržely déle?

Na to nedokázal odpovědět nikdo. Syntronika propočítala, že se bariéry musely rozpadnout v různých časech. Stejně bylo s podivem, že vydržely tak dlouho bez přísunu energie.

„Zřejmě po celé týdny vyrovnávaly energii s okolím," nadhodil energetik a všichni s ním souhlasili. „Měřit se to nedalo, protože ta kompenzace byla příliš nízká. No a nakonec to běželo fofrem. A tohle probíhalo u každého elementu úplně jinak."

Těžko říct, zda měl pravdu, ale znělo to rozumně.

Gia de Moleonová na to nahlížela spíš z lidské perspektivy.

„A teď všichni řeknou, že to věděli," byla její první reakce na novou situaci. „Nemyslela jsem si, že to poběží tak rychle. Ale že k tomu jednou dojde, to bylo jasné."

„Možná je to tak lepší," poznamenal Alaska. „Protože teď musíme jednat. Liché naděje jsou pohřbeny a můžeme už konkrétně plánovat budoucnost."

Pokud to brala jako výčitku, nedala to na sobě znát.

Vykřikla, teprve když začalo zemětřesení.

Bylo jen krátké a ne tak silné, jak se zpočátku obávali. Trvalo necelé dvě minuty a konec.

Brzy se zjistilo, že Alašan neutrpěl žádné vážné škody, a vědci měli hned po ruce vysvětlení.

To se jen vyrovnávaly rozdílné vlastnosti thorrimské a pozemské půdy. Lze počítat ještě s dalšími otřesy.

Pro Alašan bylo mnohem nepříjemnější a vážnější, že začaly vytékat vodovodní rady, které dosud uzavírala bariéra.

V tom zmatku trvalo drahocenné minuty, než se na uzlových bodech poblíž okraje bývalého faktorového elementu podařilo uzavřít. Vody tekoucí Alašanem, které normálně vtékaly do Gošunského jezera, zregulovali už před týdny.

Zpočátku rozdílné tlaky vzduchu se vyrovnaly. A po několika hodinách se už i Alašanem nesl nezvyklý nasládlý pach.

Ještě závažnější byly psychologické důsledky. Alašané byli zčistajasna vystaveni naprosto nové situaci. Teď každý, ať už to předvídal, nebo byl optimista, věděl, že návrat do Terranie neexistuje. Definitivně uvízli na Thorrimu 23,5 milionu světelných let od domova.

Dvě stě tisíc lidí se ocitlo v roli kolonistů, kteří se odvážili do odlehlé části vesmíru a jsou odkázáni jen sami na sebe.

Všude na ulicích a náměstích stáli lidé a vzrušeně debatovali. Gia de Moleonová nechávala věcem volný průběh. Nařídila agentům, aby se do ničeho nepletli a pouze pozorovali.

Ředitelka se rychle zorientovala a přizpůsobila se nové situaci tak rychle, až měl Alaska Saedelaere pocit, že s ničím jiným v podstatě nepočítala.

Kde se předtím leskly mlhy, bylo na jedné straně volné prostranství a na druhé velkoměsto Zortengaam. A ten nasládlý pach přicházel odtamtud. Gia de Moleonová stáhla všechny hlídky, ale lidé si přesto netroufali jít k thorrimanskému městu blíž.

Ředitelka vyslala několik sond, které přenášely záběry ze Zortengaamu. Jak se dalo čekat, Thorrimané ze všech úkrytů pozorovali nové sousedy. Opět očekávali, že první krok učiní

lidé.

Všechny vysílače oznámily, že Gia de Moleonová pronese v 18 hodin projev k občanům. Byla přesná. Projev nepřenášely jen stacionární televizní přijímače a počítače, ale i pojízdny projektory na důležitých náměstích.

„Alašanané!“ začala smrtelně vážným hlasem. „Pozemšťané! Už tři hodiny a Čtyřicet minut máme jistotu. Tato část Terranie se v nejbližší budoucnosti na Zemi nevrátí. Jsme odkázáni sami na sebe a musíme to sami zvládnout. Žádnou pomoc od Ligy očekávat nemůžeme. Nevím, zda na Zemi vědí, kde jsme, ale i kdyby to věděli, není žádný naléhavý důvod vysílat kvůli nám expedici. K čemu taky? Máme vše, co potřebujeme k přežití, a to, co nemáme, směníme s Thorrimany. Energii nám zajišťuje hypertrop ve Věži. Potraviny a vody je na tomto světě dost. Není tedy důvod k zoufalství.

Hranice padly. Přesto vás prosím o zdrženlivost k Thorrimanům, aspoň zpočátku. Kontakt s nimi musíme budovat opatrně a citlivě. Byla bych radši, kdybyste v těchto prvních dnech zůstali na půdě Alašanu, na půdě našeho nového státu. Ano, slovo stát jsem použila záměrně. Jsme nezávislí a odpovídáme jen sami sobě. Proto toto území považuji za samostatný stát, za Stát Alašan!

Stát musí někdo řídit, zvolená vláda. Tímto vyhlašuji na 1. února 1290 volbu starosty. Do té doby mají kandidáti dostatek Času na volební kampaň a do té doby by se měly vyřešit nejnaléhavější problémy. K těm počítám zásobování vodou a potravinami po dohodě s novými sousedy. Nechceme jim nic brát, ale jak jsem už řekla, směnit, co potřebujeme. Oni i my musíme pochopit, že se na této planetě musíme dělit, ovšem v rozumném poměru. Musíme s nimi uzavřít

dohodu. Hodlám hned zítra navštívit jejich krále a všechno s ním projednat.

Děkuji vám za pozornost, občané Státu Alašan. Zítra se na vás obrátím ve stejnou dobu a budu vás informovat o jednání s králem Cornem Markéem. Věřím, že bude úspěšné. Dokud nebude zvolen starosta, budu řídit Alašan já. Mějte se mnou trpělivost. Děkuji vám.”

Teprve na závěr se jí podařilo vykouzlit jakýs takýs úsměv a pak zmizela z obrazovek a holografií.

Jedder Colusha luskl prsty a syntron vypnul trivideo. Toho dne měl práci doma.

„Co je?“ zeptala se žena, když nic neříkal. „To nemáš na to, co řekla, žádný názor? Podle mě se docela klidně mohla omluvit za to, jak se předtím chovala. A zase nám chce zakazovat chodit k Thorrimanům. Ne, to ona chce vyjednávat s králem, protože ona umí všechno líp. Jestli spekuluje s tím, že tak dostane můj hlas ve volbách, tak se sekla, to si piš.”

„A kdo říká, že bude kandidovat?“

„To je přece jasný, ne? Ty bábě jde o moc. Dobrovolně se jí nevzdá nikdy.”

„To ji znáš tak dobře?“

„No jo. Já věděla, že ji budeš zas hájit.”

„Vždyť ji nehájím,” vzdychl si Jedder a mávl rukou. „Vždycky jsem k ní byl kritický, ale férově. A mluví pro ni, že už nezavírá oči před realitou.”

Choť se rozesmála. „A co jí taky zbývá? Kdyby dál existovala hranice, pořád by nás sekýrovala. Ani slůvkem se neomluvila.”

Jedderovi to přišlo hloupé. Radši na to už nic neřekl a vyšel do patra podívat se;

na děti. China a Earth seděli v pokoji na zemi a hráli jakousi strategickou hru.

Jezevčice Chessy si hověla na Chinine posteli a pozorně je sledovala, jako by rozuměla tomu, co dělají.

Vždycky když ji Jedder viděl takhle si hovět, musel myslet na ty tři noci, co ji hledal v Alašanu a za hranicí v Zortengaamu. Nic jiného mu nezbývalo, pokud chtěl zas někdy klidně spát. Po dni na hranici a po návštěvě Kosmos Klubu mu začalo soužení. Děti probřečely celou noc, a tak znovu vyrazil hledat. Nejdřív v Alašanu.

Pochopitelně ji nenašel a vroucně doufal, že najde cestu sama. Marně.

Další den jakbysmet. Přišel utahaný z Věže, musel si vyslechnout nářky ratolestí a vyrazil znovu. Tentokrát rozšířil pátrání do blízkých částí Zortengaamu. Bylo to nepříjemné, a přesto jaksi romantické.

Noční město osvětloval bezpočet světel připomínajících lucerny. Kolem tančily stíny a ozývaly se neznámé, tajemné zvuky. Jenže jezevčice nikde. Jedder se už začínal smířovat s tím, že je mrtvá. Naději mu vlévala pouze známá skutečnost, že Thorrimané jsou vegetariáni. Nasel ji až tu třetí noc. Absolvoval další odyseu Zortengaamem, neúspěšnou, ale když se vrátil k bungalovu, z rohožky přede dveřmi na něj radostně a divoce štěkala jejich jezevčice. Jedder jí otevřel dveře a aspoň před dětmi předstíral, že ji našel on. Vymyslel si k tomu dobrodružný příběh o Zortengaamu a Thorrimanech, kteří ho k ní zavedli.

Od té doby měl doma translátor. Nedalo se totiž vyloučit, že si Chessy vyrazí znovu, když se jí cosi v Zortengaamu líbilo natolik, že taní zůstala tři dny. Nevěřil, že by ji Thorrimané drželi někde zavřenou.

Noc proběhla klidně, ale Jedder toho stejně moc nenaspal. Stále znovu slyšel slova de Moleonové. Zajímalo by ho, co bude dál. A co když se králi Thorrimanů nebude chtít spolupracovat, jaksi přejeme? Třeba má Pozemšťanů už dost, i navzdory spolupráci před několika týdny.

Vzpomněl si, jak Corn Markée za džerrské okupace utekl a zmizel ze strachu, že by ti děsní vetřelci mohli vzít jeho a rodinu jako rukojmí anebo s nimi udělat něco mnohem horšího. Co si myslet o takovém monarchovi?

Nakonec přece jen usnul, ale už za dvě hodiny ho vzbudil budík. Posnídal s Darnou a dětmi. Earth mu začínal jít na nervy. Už zase chtěl za Thorrimany, za nějakými kamarády, které s Chinou poznali, když hledali Chessy.

Jedder mu to zakázal a na poslední chvíli přetransmitoval do Věže.

Tam dál pracoval na programu, který měl umožnit propojení Alašanu se Zortengaamem. O přestávkách se bavil s kolegy o situaci. Gia de Moleonová k polednímu vyrazila se Saedelaerem do Zortengaamu na jednání, s králem. Odpoledne přišel vedoucí projektu a honil ho, aby program co nejrychleji dokončil. To pro Jeddera znamenalo přesčasy a soustředění, které bylo možné pouze ve Věži. Takže zavolal Darně a řekl jí, že přijde později. Darna jen poznamenala cosi o Kosmos Klubu a že je o ni jako programátorku rovněž zájem před půl rokem ještě dělala ve Věži na překladatelských programech. Hovor ukončila velice stroze. Jedder si tiše vzdychl a dal se znovu do

práce. Moc mu to neslo. Měl takový divný pocit a nemýlil se.

Gia de Moleonová přistála na nádvoří rozlehlého královského paláce v centru triadvacetimilionového Zortengaamu.

Během letu se snažila Alasku přemluvit, aby kandidoval na starostu. Byl na to připravený a odmítl. Úspěšně odrážel argumenty, jako že on jako nositel buněčného aktivátoru by měl v této překerní situaci jít příkladem a vzít na sebe odpovědnost a kdo jiný než on atd. Gia to nakonec vzdala. Usoudila, že Alaska má úplně jiné plány, ale hrdost jí nedovolovala se zeptat. „Musím tvoje rozhodnutí chtít nechtít akceptovat," řekla. „Najdou se tedy jiní kandidáti. O ty, kteří mě v posledních týdnech tak halasně kritizovali, se nebojím." Zasmála se. „Ale než bude zvolen starosta anebo starostka, nesmíme ztrácet čas. Alašan přišel s bariérou i o ochranu a maskování. Bluf, že se za bariérou skrývá džerrský hrad, už nám nevyjde. Nyní stačí jediná džerrská loď a pobije celý Alašan."

„A co s tím chceš dělat?"

„Uzavřít smlouvu a sehnat obranné prostředky. To nebude jednoduché. Thorrimané nemají armádu, natož zbraně, které by stály za řeč. Sice mají jakousi dohodu o pomoci se sousední soustavou Ksaltarin, ale Ksaltarové by před nepřítelem džerrského kalibru taky kapitulovali. Při poslední džerrské krizi nepomohli."

„Od Thorrimanů víme," odpověděl Alaska, „že v DaGlaui je směsice nespočtu národů a

mocenských uskupení,
ale bez skutečných supermocností. Jistě by šlo nakoupit zbraně na volném interstelárním trhu."

Zasmála se. „A zač? Kde vezmeme peníze?"

Vystoupili z kluzáku Gia, Alaska a pět vědců různých oborů. Očekávala je delegace Thorrimanů, připomínající spíše gardu. Všichni měli čemé suknice a krémová ponča. Alaska se ještě jednou ohlédl. Když se blížili, získal už povšechný obraz o paláci, byl to areál o průměru dvou kilometrů sestávající z věžiček, kopulí a domů.

Z nádvoří zamířili ke křídlu, které zřejmě sloužilo za královskou rezidenci. Thorrimané žili ve velkorodinách o počtu až padesáti členů. Měli silně vyvinutý smysl pro pospolitost. A možná to, co Pozemšťané tak rychle a ochotně označovali za zbabělost, byla jen velká odpovědnost k ostatním členům rodiny, které nechtěli vlastními činy uvrhnout do neštěstí.

Garda, pokud to byla garda, je zavedla do sálu, kde měli čekat. Jedna půlka Thorrimanů je střežila, zatímco druhá otevřela velké dveře a prošla jimi. Když se asi za pět minut vrátili, nechali obě křídla otevřená a slavnostně Pozemšťany vybídli, aby vstoupili.

„Důstojnost, Alasko," zašeptala Gia. „Zachovat důstojnost, je to státnický akt..."

Vešli do prostomého sálu plného obrazů a jemných tkanin, které visely od stropu jako baldachýny. Král je očekával na relativně skromném trůnu se služebníky po levici i po pravici. K trůnu vedlo sedm širokých schodů z čehosi, co připomínalo mramor.

Corn Markée byl na Thorrimana nezvykle vysoký a přes Černou suknicu měl skvostný přehoz, na němž byla zlatými nitěmi vyšita krajina s vysokými kulovitými stromy levý a nízkými keři klaafy.

Přítomen byl i místodržící Jar Makromeer, se kterým už Pozemšťané měli čest. Čpěl sladce, patrně se příliš nemyl. Thorrimanům to však nevadilo a Pozemšťané to rovněž snesli. Nešlo o vysloveně nepříjemný západ.

„Zdravíme vás," pravil král. Stejně jako hosté měl translátor. „Očekávali jsme vaši návštěvu a jsme vděční za to, co jste pro nás udělali. Ale co vás vede právě k nám, když vyhasly mlžné stěny?"

Gia de Moleonová zaznamenala skrytou výčitku, že nepřišli už dříve. Reagovala, jak měla ve zvyku naprosto upřímně.

„Králi," řekla, „máte pravdu, že jsme se po odražení druhého džerrského útoku mohli ozvat. Ale do poslední chvíle jsme věřili, že se vrátíme domů a nebudeme vám na obtíž. Bohužel to dopadlo jinak a my se s vámi musíme dohodnout. Proto jsme tady. Nemůžeme váš svět opustit a vrátit se. Chtěli bychom s vámi jednat o využívání vašich vod a získání vašich potravin. Krom toho bychom měli uzavřít smlouvu o vzájemné pomoci proti Džerrům."

„Smlouvu o vzájemné pomoci?" přerušil ji král. „A proč? Dali jsme Džerrům, co požadovali. Ušetřili nás a po nějaké době by zase z Thorrimu zmizeli. Jenže pak se ukázal ten podivný útvar, ta mlžná stěna a pak jste přišli vy."

Gia přikývla.

„Zatím si Džerrové myslí, že dosavadní džerrská banda je pořád ve vaší soustavě. Až přiletí příště, zjistí, že na Thorrimu žádný Hrad není. A pak nám nebudou věřit ani to, že těch padesát pět lodí na oběžné dráze je obsazeno Džerry. Bude po blufu." Upřeně se na krále zahleděla. „A pak si Džerrové velice rychle uvědomí, že jste se s námi spojili proti nim, a to vám nezapomenou. Zřejmě se velice rozzlobí. Nevíme, kdy se tu zase objeví, králi. Ale až k tomu dojde, měli bychom být ozbrojeni. Na ty džerrské lodě můžeme klidně zapomenout než je uvedeme do provozu nebo přezbrojíme, mohou uběhnout desítky let. Naši technici je prohlédli."

Hořce se zasmála.

„Zřejmě je všechno nastaveno na ty malé bytosti, Footy. Jenom ti mohou lodě ovládat. Čluny jsou zřejmě samostatné také jen omezeně. Hrad měl podle nákrešů plošiny, na němž lodě

parkovaly. A jejich pohony jsou ve velice špatném stavu. Než se to dá všechno do pořádku, uběhnou vážně roky. Je nám líto, že jste v ohrožení. Ale právě proto musíme vybudovat vlastní obranu, abychom chránili i vás."

Král se zděsil a teprve za minutu se zeptal: „A jak by to mělo podle vás probíhat? Očekávám konkrétní návrhy, ostatně do téhle situace jste nás dostali vy. Dříve jsme se vždycky bojům vyhnuli, ale jakmile jste se ukázali vy, bylo po všem. Tak jaké máte návrhy?"

Gia de Moleonová si vzdychla.

„Detaily vám zatím neřeknu, králi Markée," přiznala. „Pro začátek by stačilo, když se dohodneme na tom, že obranu zorganizujeme my, protože tomu rozumíme víc než vy, a že vy nám budete i nadále poskytovat informace o DaGlaui. Krom toho potřebujeme vodu a potraviny. Zaplatíme za to částí našich technologií, pokud vám to bude vyhovovat. Je toho hodně, co se můžeme učit jeden od druhého. Taková spolupráce, by měla být oboustranně prospěšná. Zvažte to, králi."

Předvedla cosi jako úklon.

„Dovolte, abych vás pozvala do Alašanu a představila našemu lidu. Do té doby budeme mít i konkrétní představu o obranném systému. Pak utvoříme společnou komisi, která plán rozpracuje. Nejsme v časové tísní. Představuji si, že smlouvu podepíšeme, až si zvolíme starostu."

„Budiž," řekl král a vstal. Své okolí převyšoval skoro o hlavu. Vlídne se s "Pozemšťany" rozloučil. A když se vraceli, měli všichni pocit, že učinili první krok.

3.

Konec prosince 1289

Plány

„Náš hlavní problém je ten," řekl Alaska Saedelaere, „že potřebujeme spoustu peněz a továrny. Hlavní je tedy získat prostředky, a pokud nechceme žebrot u Thorrimanů, musí nás něco napadnout."

„Thorrimané nám nemůžou technologicky nic nabídnout," namítla Gia de Moleonová. „A hospodářsky jsou díky Džerrům na dně. Potrvá jim roky, než se vypořádají s vlastními problémy a dostanou ekonomiku na původní úroveň. Ne, Alasko, nemusíme žebrot. Moc toho sice nemáme, ale pro začátek to stačí."

„Asi jako Perry Rhodan na počátku Třetí moci, když vyrazil s jediným arkonským člunem GOOD HOPE dobývat galaxii."

„A jak to udělal?" zeptala se a hned si odpověděla: „Ukryl Zemi a svou moc před galaktickými velmocemi. Léta je vodil za nos a potají vybudoval Třetí moc až byla dostatečně silná, že se už nemusel skrývat. Potom založil Solární impérium. Může nám sloužit za vzor. Musíme to udělat jako on – být hezky nenápadní a postupně vyrůst v mocnost."

Alaska lehce přikývl, „Takže co máme?" bilancoval, „Vedu Věže, technologicky jsme tedy před většinou národů DaGlaui, pokud se dá soudit podle Thorrimanů. Máme deset, bohužel jen podsvětelných spáče jetu a tři značně sešlé obchodní lodě, které čekají na záložní dráze na sešrotování."

„Navíc několik tisíc školených agentů, kteří zaručeně dokážou vytvořit v nejbližším okolí síť tajné služby. A nezapomínejme na tisíc bojových robotů. O těch džerrských lodích nechci mluvit. Jak jsem už řekla králi, uvést je do provozu by bylo patrně životní dílo."

„Potřebujeme kosmické lodě pozemského standardu," soudil Alaska, „a systémovou obranu s pevnostmi a transformačními děly."

„Teď se rozmachuješ příliš," brzdila ho Gia. „Jak jsi sám řekl, potřebujeme k tomu peníze, hodně peněz, a továrny. To znamená, že musíme něco prodat."

„Technologie?“ hádal Alaska a přikývl. „Už jsi to králi naznačila. Něco, s čím se můžeme rozloučit, aniž by nás to bolelo a aniž by se to v nepravých rukou dalo použít proti nám.“

„Přesně tak,“ souhlasila. „Takže zbraně odpadají. Ale i tak nám toho zbývá ještě dost.“

Musíme si s králem promluvit, jak na tom jsou národy DaGlaše v jednotlivých oblastech od kosmických letů přes získávání energie až po okrajové oblasti jako vysílání nebo zaměřování.“ Vstala. „Teď si ale musím připravit projev. Co bys řekl tomu, kdybychom se zítra podívali na ty tři trosky? Přibereme si pár specialistů. Třeba některá z nich bude ještě funkční anebo ji můžeme nějak zprovoznit. To by byl začátek. Pokud chceme obchodovat, musíme mít loď.“

„Tak fajn,“ řekl Alaska a odešel.

Když se podíval do Vrby a ve svém bytě čekal na Giin projev, v televizi se už rozbíhala volební kampaň. První kandidátka se představila sama. Alaska ji znal. Byla to Clodia Zuintová, ředitelka regionálního centra Alašanu, kde vedle administrativy sídlila i veřejná zařízení jako likvidace odpadu, Čistička vody a podob: ně.

Krátce ho napadlo, že celý ten volební boj si mohli odpustit, kdyby měl Alašan už předtím svého starostu. Jenže na Zemi Alašan řídil starosta sousedního Monggonu. Ale třeba se bude ucházet jen Zuintová a nikdo jiný. Ale i tak budou následující dny dost napínavé.

Když přišel Jedder Colusha večer 29. prosince domů, bylo mu nápadné to ticho. Nejdřív si myslel, že se děti zabavily novými hračkami od Ježíška. Colushové slavili Vánoce ještě postaru, jenže děti v pokoji nebyly.

Zavolal ženu, ale ta neodpověděla. Přešel tedy k počítači a v něm našel vzkaz, že se Darna zdrží v práci. Večeři ať si ohřeje a o děti že je postaráno.

Tím posledním si nebyl tak jistý.

Našel totiž ještě jeden vzkaz: „Šlí jsme s Chessy za kamarády do Zortengaamu. Vrátime se do tmy. Earth.“

Programátor zaklel. China a Earth určitě jeli metrem až k té odříznuté ulici, kudy už jednou utekli. A za chvíli se začne stmívat.

Když přišla Darna, při vítání ji jobovkou. Reagovala podrážděně, ostatně jako vždy v podobných situacích, a vyčetla mu, že se o své děti nestará.

„Oba se o ně nestaráme,“ zaprotestoval našťavaně. „Poslední dobou vidíme jen svou práci. Celý den byli sami.“

„Pche! A co teď chceš dělat, co?“

Vzal si bundu a obul se. „Vždyť vidíš, zeje jdu hledat.“

„Do Zortengaamu?“

„Akám jinam? Ať je to pes nebo všichni tři, už se tam brzy vyznám skoro jako v Alašanu.“

„Touhle ironií nic nenapravíš,“ poznamenala. „A nevracej se bez těch dvou... tří, slyšíš?“

Jeddere! Odpovídej mi, když s tebou mluvím!“

Vzdychl si a ve dveřích se k ní zmučeně otočil.

„Bez všech tří se nevrátím, dobře?“ A šel.

Použil rovněž metro a vystoupil na konečné. Za pár minut došel na místo, kde ulice končila. Thorrimané už nebyli tak ostýchaví a neskrývali se. Ale k žádným kontaktům nedocházelo. Hranice zůstala v hlavách. U Pozemšťanů možná více než u domorodců.

Míjel Alašanské čumily. Netroufali si přejít na druhou stranu. Stejně tak Thorrimané. Čekalo se, jak dopadne návštěva thorrimského krále.

Jedder zamířil přímo k ulici, která začínala padesát metrů vlevo, a nevšímal si udivených výkřiků některých Pozemšťanů. Na rozdíl od nich znal tuto oblast už z nočních návštěv. Nyní měl s sebou translátor a vlídně zdavil každého Thorrimana, který před ním neutekl. Některé už

poznával podle postavy a oděvu. Zřejmě v této čtvrti bydleli. Na pozdrav mu odpovídali, takže i u nich zábrany pominuly. Jedder zatím přicházel jen v noci. Teď bylo ještě světlo a

Thorrimané se kolem muže z jiného světa opatrně shlukovali.

„Konečně se můžeme domluvit," řekl k muži s pěti cen ti metrovými vlasy a v nápadně barevném oděvu, kterého si všiml už dříve. I toho dne, kdy utekla Chessy, byl mezi těmi, kteří si k němu troufli blíž. „Hledám své děti a jejich psa. Však víte. Už jednou se k vám zaběhl." Rukama naznačil velikost a tvar psa. A ještě řekl, že China a Earth mluvili o kamarádech Mastosovi a Chmaanzovi.

„Mastos a Chmaanz," opakoval pestře oděný, který se představil jako Kam Gemjod. „Tak ty neznám. Zortengaarn má triadvacet milionů obyvatel. Ale kdybys nám ukázal, kde se s nimi setkali..."

To byl ten problém. Jedder dokázal ukázat jediné směrem, kde kluzák děti vyzvedl.

„Tak tam půjdeme," rozhodl Kam Gemjod. „A všude se budeme ptát po Mastosovi a Chmaanzovi. Jsi náš přítel, navštívil jsi nás už několikrát. Neboj, tvoje děti najdeme."

Jedder pocítil takovou zvláštní úlevu. Připadalo mu, že se vznáší mezi dvěma světy. Ani nedoufal, že ho Thorrimané tak rychle přijmou mezi sebe. Šlo jich s nimi aspoň padesát a vcházeli do uliček, kde se už rozsvěcovala světla, neboť se začalo stmívat.

Někteří odvážnější domorodci se k němu přibližovali a dotýkali se jeho oděvu. Jiní se vyptávali, jak Pozemšťané žijí a proč k nim nepřijdou. Samozřejmě věděli i to, že král jedná s „královnou" Pozemšťanů. Ale lidé se nestýkají...

„To se určitě už brzy změní," prohlásil Jedder. „Naši jsou také opatrní. Bojí se, že byste z nás mohli mít strach. Ale brzy se to změní, a pak se budeme u vás cítit stejně doma tak jako vy u nás."

Odpověděl mu jásot. Jedder pochopil, že řekl přesně to, co se Čekalo. Thorrimané ve své ostýchavosti skutečně čekali, že nejdříve přijdou Pozemšťané.

Darna, Alašan, byt, každodenní starosti, to vše bylo najednou pryč. Jedder zatoužil, aby tak mohl zůstat u Thorrimanů přes noc a mluvit s nimi. Jejich město a kultura jej okouzlovaly. Pouze mu vadil ten nasládlý pach, ale to se dalo vydržet.

Pozor, je tady, aby našel děti!

Čím více se stmívalo a čím více svítilo světél, tím více ho okouzloval půvab Zortengaamu. Šli dál na východ a vyptávali se na Mastose a Chmaanze.

A potom zaslechl štekot. Docela blízko. Kam Gemjod se zastavil, naslouchal a dal několika druhům znamení. Rozeběhli se na všechny strany.

Za tři minuty se jeden vrátil s jezevčicí v náruči. Chessy ho láskyplně olizovala. Za ním se ukázali China a Earth s několika mladými Thorrimany, kteří měli nanejvýš půlcentimetrové vlasy.

„Vrať nám Chessy!" křičela China a hrozila pěstmi, ale potom spatřila přísně se tvářícího otce. Earth zbledl a rozpačitě se omlouval: „Ahoj, táti. Vážně jsme se chtěli vrátit do tmy, ale kamarádi nás prostě nepustili."

Kdyby to bylo tak snadné i u dospělých, pomyslel si Jedder. Thorrimské děti byly zjevně mnohem otevřenější a statečnější

než jejich rodiče. Čemu se však diví? Copak je tomu u lidí jinak?

„Myslel jsem si to," slyšel se. „Takže jdeme domů..."

„Ale nejdřív ti představíme naše nové kamarády," řekl Earth. Natáhl ruku a uchopil ji mladý Thorriman. „Tohle je Mastos, a tady," uchopil další ruku, „Chmaanz. A tohle..."

Jedder si všechna ta jména ani nemohl zapamatovat. Bylo to nejméně deset dětí a dopředu se cpali jejich rodiče, aby se s Jedderem rovněž seznámili. To už nebyla žádná falešná opatrnost, žádná zbabělost. Jedder cítil, že ho Thorrimané akceptují, skoro oslavují. Zřejmě už dlouho čekali na příležitost seznámit se s nějakým Pozemšťanem zcela neformálně.

A on rovněž. Se všemi se pozdravil a měl co dělat, aby děti a Chessy přiměl k návratu.

Thorrimané šli s nimi až k bývalé hranici. Připomínalo to průvod. Tam si s nimi Jedder musel znovu potrást rukama, teprve pak přešel „čáru" a zamířil s dětmi a psem k metru.

Thorrimané zůstali za Čárou. Jeden z pozemských zvědavců padl Jedderovi do oka. Ten muž měl pravý starý cylindr, cosi jako frak bez kapes a vlněné kalhoty. V nočním osvětlení byl pod cylindrem vidět přísný obličej s hustým obočím, zahnutým nosem a úzkými rty. Měřil tak metr devadesát a měl štíhlou, Šlachovitou postavu. Věk šlo odhadnout ztěžka. Mohlo mu být nanejvýš padesát, spíš méně. Obočí a vlasy měl bílé jako albín.

„Tak pozdě a ještě venku?“ oslovil Jeddera. „A k tomu na území Thorrimanů?“

„A co má být? Je ti něco po tom?“

„Zajímá mě to.“

„Pak je to v pořádku. A teď promiň, jsme unavení a chce se nám spát. Třeba se ještě někdy uvidíme a budeme mít víc Času.“

„O tom jsem přesvědčený,“ pravil muž v cylindru.

Prohlídky tří obchodních lodí se vedle de Moleonové a Saedeiaera zúčastnilo dvacet vědců a dvojnásobek techniků. Začali s nejmenší GEJŠOU a vstávaly jim vlasy na hlavě.

Až na můstek se museli doslova prodírat, chodby byly totiž nacpané všemožným odpadem, který tam zůstal po posádce nebo po těch, co loď rabovali. Zmizelo prakticky vše, co mělo nějakou cenu.

Stodvacetimetrová kulovitá loď byla stará tři sta let. Vypadala z těch tří ještě tak nejlépe, ale prakticky se rozpadala. Řízení bylo jen hromada Šrotu, systémy zachování života k ničemu, synironika vykradená. Po pěti hodinách zjistili, že funkční je pouze metagravový pohon.

„To je teda síla,“ řekl technik Tuck Mergenburgh, kterému táhlo na šedesátku. Takový hromotluk s náběhem k těinatosti. „Ještě nedávno s tím jedna firma létala, to bylo absolutně nezodpovědné.“

„Není divu, že ta firma šla do konkurzu,“ ozvala se organická chemička Lyjda Meyerová. Měřila jen metr šedesát a měla nápadně krátké nohy. Nosila staromódní brýle s černými obrubami, o kterých se tvrdilo, že v nich má všelijaké hejble z arzenálu tajné služby.

Prohrábla si krátké hnědé vlasy. „Podle mě tady jen marníme čas.“

„Máš pravdu. Viděli jsme dost,“ souhlasila Gia de Moleonová. „Prorazíme si zase cestu ven a mrkneme se na SHUMANA.“

Tam to bylo ještě horší. Metagravu a gravitrafu se už nedalo říkat ani šrot. Na můstku nezůstala ani křesla. Osvětlení rovněž neexistovalo, museli si svítit reflektory.

„Tak hrozné jsem si to nepředstavoval,“ poznamenal Alaska. „Jen se děším toho, co nám předvede ALVAREZ.“

„A já zas toho, co nenajdeme,“ řekla Gia de Moleonová, když po Čtyřech hodinách kupodivu ve zdraví opouštěli SHUMANA a mířili k poslední, dvěstěosmdesátimetrové lodi.

„Dezintegrovat,“ navrhoval nějaký hlas. „Pryč s tím šrotem.“

„Kdepak, vyhlásit za historickou památku,“ navrhoval někdo jiný.

Děs pokračoval i v ALVAREZU. Nebyl na tom o nic líp než SHUMAN.

„Tyhle dva můžeme tedy odepsat,“ prohlásila Gia de Moleonová. „Ve srovnání s nimi je GEJŠA jako po generálce. Ne, myslela jsem to jen žertem. Ale pokud by se jeden z těch vraků kdy podařilo zprovoznit, tak jedině GEJŠU. Tučku, potřebuju expertízu. Je-li tu nějaká šance, že by se nám vrak podařilo zprovoznit, zkusíme to. Nějakou loď potřebujeme.“

„Metagrav je v pořádku,“ odpověděl technik. „Syntron by se snad dal zkompletovat z prostředků Věže a řízení půjde zprovoznit. Vracet se tam nemusím, víc bych ti stejně neřekl. Prostě se do toho dáme.“

„Tak jednoduché to zas není,“ brzdila ho. „A tak snadno se z toho nevyvlečeš. Dej dohromady týni a ještě jednou se tam vrať. Očekávám seznam, kde přesně uvedeš, jaký materiál potřebujeme a kolik lidí bude potřeba, aby GEJŠA mohla letět co nejdřív.“

Tuck Mergenburgh si odevzdaně vzdychl a přikývl.

Skupina se rozešla. Gia a Alaska odletěli do Věže, o něco později už seděli v Giině kanceláři

a na různých obrazovkách sledovali dění ve městě a situaci na hranicích. Nezměnila se. Zprávy přinesly překvapení. Hlasatel uvedl dalšího kandidáta na starostu po Clodii Zuintové a třech bezvýznamných uchazečích. Byl to jakýsi Stendal Navajo, a když ho ukázali, Alaska se rozesmál.

Gia de Moleonová zareagovala úplně jinak. Přímo ztuhla.

Muž na obrazovce měl černý cylindr a pod jakýmsi frakem vlněné kalhoty. Vlasy bílé jako albín.

„Navajo!“ vydechla ředitelka. Když se na ni Alaska obrátil, zděsil se. Výraz měla zarputilý, tvrdý a naprosto odmítavý. „Stendal Navajo. To je drzost!“

„Co se děje?“ zeptal se Alaska. „Kdo je to?“

„Hned,“ řekla. „Nejdřív si ho poslechneme.“

Muž v cylindru stručně a v hrubých rysech uvedl svůj volební program. Alasku napadlo, že za tou maškarádou může být docela schopný mozek. Navajo mluvil o tom, že Alašanané se mohou v DaGlaui udržet jedině naprostým realismem. Rovnou zavrhl naději, že co nejdříve se vybuduje flotila a vrátí se do vzdálené Mléčné dráhy. Jedině v tom popíral program své největší soupeřky Clodie Zuintové.

„Tento plán je vzdálený realitě,“ řekl na závěr. „Kdybych se stal starostou, budu zastávat jasnou linii rozumu. Let přes 23,5 milionu světelných let a k tomu v lodích, kterým bychom si postavili sami, by byl sebevražda. Držet se této naděje znamená zavírat oči před realitou. A tou je pro nás mírové soužití s Thorrimany a všemi národy, které chtějí s námi rovněž žít v míru. Dále tvrdost k těm ostatním, ale vždy se pokoušet udělat si z potenciálních nepřátel přátele. Nemluvím o Džerrech. Soužití v míru se všemi, kteří chtějí, a už žádné bludy. Nemusíte na Zemi zapomenout, ale pochopit, že je pro nás na léta nedosažitelná. Vybudujeme společně nový stát Stát Alašan! Děkuji vám.“

Gia de Moleonová vypnula obrazovku. Potřásla hlavou.

„Stendal Navajo! To je ale drzost!“ opakovala. „Tehle věčný chytrák mi ještě chyběl. Chtěl jsi vědět, kdo to je? Bývalý agent. Dokonce to byl jeden z nejlepších. Ještě před dvěma lety.“

„A co se stalo?“

„Odešel. Na protest proti mé politice.“

„Jen tak? Ze dne na den? To svou nespokojenost nedal najevo už dřív?“

„Ale to víš, že dal. Při každé příležitosti kritizoval Službu. Podle něj se SPL ne vždy starala o klid a bezpečnost, ale za mého vedení prý silně rozjitrila situaci v Mléčné dráze.“

„Což je diskutabilní...“

Gia de Moleonová se na něj odmítavě podívala.

„Ledacos lze vidět tak i tak,“ bránila se. „Byly jsou a vždy budou nutnosti, které jsou nepříjemné a vyvolávají diskuse. Ale Navajo nekritizoval jednotlivé případy, zpochybňoval celou linii. A teď chce být starostou. Vždyť ví, že my dva nemůžeme spolupracovat.“

„V tom případě tě sesadí. O to ti jde?“

„Tak daleko to nedorazí, nikdy! Clodia Zuintová je tak oblíbená, že o ni nemám strach. To by musel být někdo jiný, aby ji ohrozil, než tenhle apoštol morálky. Je to podivín, vidíš to sám. Masy ho nikdy nepřijmou. Budou se mu smát, možná k němu pocítí soucit. Ale nezvolí si ho za starostu.“

Saedelaere si tím nebyl zas tolik jistý. Navajo měl podle něj značné charisma. Když nic nezkazí...

„Nechápu, že jsem ho v Alašanu ještě neviděl,“ řekl. „Mezi pouhými dvěma sty tisíci obyvatel by takový originál musel být nápadný.“

„Je to podivín, jak jsem řekla. Takový, co čte, dumá a zavírá se mezi Čtyřmi stěnami. Už jsem si myslela, že se přestěhoval do jiné čtvrti. A teď vyleze a dovoluje si kandidovat. Takový ale byl vždycky. Nikdy jsem nevěděla, na čem s ním jsem a pak mi vpadl do zad.“

„Dřív se tedy neukazoval.“

„Ovšemže ne. Ale to je přesně on. Ukazuje to jeho zmatený charakter.“
Saedelaere se nemohl zbavit pocitu, že z de Moleonové mluví hlavně raněná ješitnost. Každopádně by se s tím mužem moc rád sešel.
Jedder Colusha nevěřil vlastním očím, když ve večerních zprávách spatřil toho chlapa v cylindru a slyšel ho mluvit. Zavolal na Darnu do kuchyně, kde zrovna programovala jídelníček na příští týden.
China a Earth si hráli na podlaze a zpozorněli. I jezevčice nastražila uši.
„To je on,“ řekl Jedder vzrušeně. „Ten divnej chlápek, co jsem se s ním setkal před třemi dny. Povídal, že se zase uvidíme. Ted’ už vím, jak to myslel.“
„No a co?“ prohodila Darna lhostejně. „Má klobouk, no. A srandovní kabát. A co je na něm jinak tak zvláštního?“
„Poslouchej. Kandiduje na starostu. Já ho znám. Potkal jsem se s ním/“
„Jak vzrušující!“ vzdychla. „A podepsal se ti?“
Jedder se zatvářil pohoršeně. „To jsi celá ty. Pochopitelně budeš volit Zuintovou.“
„A koho jinýho?“ podivila se.
„Protože je to ženská a mluví podle vás.“ Mávl rukou. „Poslechni si, co říká tenhle chlápek. A podívej se na ty oči. Ten člověk má vizi.“
„Když se podívám na tebe, taky mám vizi,“ poznamenala a vrátila se do kuchyně.
„Ten je srandovní,“ zasmála se China a Chessy začala vrtět ocáskem chtěla k „paníčkovi“ na křeslo, což „panička“ přísně zakazovala.
Jedder plácl dlaní o opěradlo a zašeptal: „No tak hop!“
A pes už seděl vedle něj, našel si tu nejlepší polohu a uvelebil se. Oči i uši měl nastražené ke kuchyni.
Jedderovi ted’ bylo docela líto, že toho albína na hranici tak odbyl. Ten člověk něco o Službě věděl. Patří k ní? Anebo patřil? V tom případě někdy před ním. Což nemuselo být zas tak dávno, protože Jedder dělal pro de Moleonovou teprve půldruhého roku.
„Chce, abychom se dohodli s Thorrimany!“ křikl do kuchyně. „To je velice rozumné. Určitě rozumnější než ten nápad letět na Zemi. Naše vlast je na dalších deset, dvacet nebo sto let tady.“
„Anebo navždy, tatí,“ ozval se Earth.
„Mastos a Chmaanz a ostatní říkali, že u nich můžeme zůstat, jak dlouho chceme.“
„Správně, synku,“ řekl Jedder hrdě. „Jsem rád, že sis našel tak rozumné kamarády.“
Darna vyšla z kuchyně, aby pedagogicky zasáhla, zaznamenala jezevčici na křesle a zaječela:
„Ten pes, Jeddere, pes! Ty moc dobře víš, že to nesmí! Všechno bude zase samej chlup!“
„No vážně,“ podivil se pán domu, „člověk nedá chvilku pozor a je to.“
Darna přimhouřila oči a podezřele pomalu a tiše se zeptala: „Děláš si ze mě srandu? Myslíš si, že jsem tak blbá a že jsem tu provokaci neprokoukla?“
„To by mě v životě nenapadlo,“ ubezpečoval ji. „Stejně už musíme ven. Půjďte taky, děti?“
„Jdete a provětrejte si hlavu, ale nezatoulejte se zase do Zortengaamu!“ nakázala jim Darna.
„Proč je taková, tatí?“ zeptal se venku Earth.
„Ani nevím,“ odpověděl Jedder. „Dřív se tomu říkalo přechod... Vaše matka by potřebovala prostě na pár neděl klid. Tolik práce najednou jí nedělá dobře.“
„Půjďme zase za Thorrimany?“ zeptala se China. „Určitě už na nás čekají.“
„Půjďme, ale ne dneska.“
„Gia de Moleonová přece v projevu říkala, že k nám přijede jejich král. Už je to pár dní. Kdy tedy přijede? Je to přece tvoje šéfová. Nemůžeš se jí zeptat?“
Jedder se pousmál. Děti si všechno představují tak jednoduše!
„Zeptám se,“ řekl přesto. „Hned zítra a ted’ domů. Chessy si to snad už vyřídila.“
Kvůli Službě a Thorrimanům nedával pozor. China mu naznačila, aby se k ní sklonil, a pošeptala mu do ucha: „Chessy po... víš co...”

dveře sousedům..." „Vždyť říkám, že jdeme domů."

4.

Leden 1290 NGL

GOOD HOPE III

Na thorrimského krále nečekal jen Jedder Colusha. Veřejnost se ptala a de Moleonová se dostávala do tlaku. Stále ještě byla tou nejvyšší instancí, ještě bylo na ní, aby to oznámila. Sama momentálně nechtěla Věž opustit, práce na GEJŠE se chýlily ke konci a ona na ně přísně dohlížela. A proto požádala Alasku, aby s doprovodem odletěl do paláce a trochu oživil kontakt s králem. Monarchy se možná dotklo, že kontakty opět ustaly. Alaska ho měl diplomaticky uchlácholit a dohodnout s ním konkrétní termín návštěvy, ale až po „křtu" už vlastně pokřtěné GEJŠI, kolem kterého de Molepnová dělala samé tajnosti, a to i před Alaskou.

Alasku přijali vlídně, král vůbec nevypadal dotčeně. Při dlouhém vegetariánském obědě se ustavičně ptal na kulturu a dějiny Pozemšťanů. Alaska Saedelaere se jeho zájmu až divil. Při prvním setkání se tolik nezajímal.

Anebo si netroufal před de Moleonovou?"

Pravděpodobnější však bylo, že se u Thorrimanů něco stalo. Pozorovali Pozemšťany stejně jako Pozemšťané je. A protože zatím nedošlo k žádnému přehmatu, ztráceli zřejmě plachost. Alaska se dozvěděl, že už došlo i k soukromým setkáním.

„Křest" měl proběhnout za tři dny. Král a Alaska se tedy dohodli na tom, že návštěva v Alašanu se uskuteční přesně za týden. Král trochu váhal, jako by se přece jen bál. A proto ho Alaska ubezpečil, že k setkání dojde na veřejnosti, někde poblíž hranice, na místě, které si sám určí. A s doprovodem velkým, jak chce.

Markée souhlasil a srdečně se rozloučili. Alaska Saedelaere se s doprovodem vrátil a ve Věži ho čekala Gia de Moleonová.

„Dobrá zpráva, Alasko," řekla, když mu osobně nalila a nenechala to na serverech. „GEJŠA zas bude létat. Už ti to smím říct. Mám zelenou od Mergenburgha. Bude dělat při prvním letu hlavního technika."

„Moment, moment. Jaký první let? Ten už byl někdy před třemi sty Sety," namítl Alaska.

„V téhle podobě to bude první let," řekla Gia. „Všechno je na ní nové až na metagrav.

Technici dodrželi slovo. Nepoznáš ji. Vzali jsme z arzenálů, co šlo, a co jsme neměli, to jsme z improvizovali nebo vyrobili. GEJŠA bude do dvou dnů opět kompletní, naprosto schopná letu, ale vyzbrojená jen dezintegrátory menšího kalibru na ochranu před asteroidy a podobně."

„Takže ji dáš podruhé pokřtít," poznamenal.

„Podruhé ano, ale poprvé novým jménem."

„A to?"

„Nech mi to překvapení." Skutečně překypovala radostí, zřejmě vůbec nepočítala s tím, že půjde vrak zprovoznit. „To jméno by tě v životě nenapadlo."

„Vážně mě nic nenapadá."

„GOOD HOPE III," vykřikla skoro pateticky. „Symbol nového výpadu! Nejdřív byla GOOD HOPE, se kterou všechno začalo, a vznikla Třetí moc. Pak po patnácti stoletích byla GOOD HOPE II, s níž Rhodan a mutanti pozorovali Roj, který vnikl do Mléčné dráhy, a porazili jej. Promiň, úplně jsem zapomněla, že jsi tam byl taky."

„Ano, skoro před patnácti sty lety. GOOD HOPE II znamenala pro nás nový začátek, protože Galaxie zpitoměla. Myslím, že jméno jsi zvolila dobře."

„Díky," odvětila polichoceně. „Křest se bude přenášet na trivideu a syntronické síti. Ale povídej, jak bylo u krále."

Alaska podal hlášení a Gia spokojeně přikývla.

„To je dobře. Se schůzkou na hranici souhlasím. Může to proběhnout i v nějakém našem parku, třeba v Octavianu. Každopádně mu to nabídneme. Aby později neřekl, že jsme ho nepřijali dost uctivě.“

„Je čas na nějakou dohodu,“ řekl. „Zásoby potravin se nám ztenčují. Většina se teď živí koncentráty. A jednoho dne se vyčerpá i kapacita vodárny.“

„Do voleb můžeme počkat,“ soudila Gia. „Ve Věži je koncentrátů ještě na měsíce. V tomhle spěchat nemusíme, přáteli.“

„Vodu dostaneme od Thorrimanů,“ zabručel Saedelaere. „Ale co maso? Jsou přece vegetariáni. Budeme muset najít divokou zvěř.“

„Nějaká zvířata přece chovají,“ řekla de Moleonová. „Nevím sice k čemu, ale viděla jsem letecké záběry. Ale teď mě omluv. Musíme ke GEJŠE a pak mě čeká rozhovor pro trivideo. Umluvili mě, ale kdo ví, k čemu je to dobré, že?“

Alaska si byl jistý, že se velice ráda nechala umluvit. Očekával, že té příležitosti využije, aby si přisadila na Stendala Navaja.

Krátce nato se dozvěděl, že onen podivný kandidát oznámil, že hodlá navštívit krále. Pousmál se, když si představil, jak se bude Gia tvářit. Anebo Clodia Zuintová, která se zatím k novým sousedům nevyjádřila ani jednou požití vně. Nemluvila proti nim, to ne, na to byla dost chytřá. Ale způsob, jakým je v projevech a rozhovorech ignorovala, se dal označit za opovrhlivý. Postupně se projevovaly rozdíly mezi Stendalem a Cfodií. Zuintová hodné mluvila a sázela na populismus. Navajo říkal málo a dělal věci, které zatím leckdo nechápal. Alaska ho znal příliš málo, než aby si o něm udělal úsudek. Ale imponovala mu jeho kuráž.

Křest se stal mediální událostí, přesně jak Gia de Moleonová předpověděla. Podle tradice se konal s lahví sektu, tu si vzali z Věže. Gia ji držela v ruce a na antigravitační plošině se vznesla do šedesáti metrů. Byli s ní Tuck Mergenburgh a pár techniků a techniček a samozřejmě Clodia Zuintová a ostatní kandidáti. Až na Navaja.

Muž v cylindru tuto příležitost k prezentaci promeškal. Ale nebyl tam ani Alaska Saedelaere. Neměl taková vystoupení rád, radši se díval zdola.

Na přistávací ploše postavili několik tribun pro vybrané hosty. Zde se Alaska cítil lépe než nahoře.

Reproduktory přenášely Giin patetický hlas.

„... křtím tě GOOD HOPE III, abys pokračovala v hrdé tradici svých předchůdkyň a otevřela jsi pro člověka novou kapitolu jeho dlouhých dějin. Úděl člověka je možná tvrdý a těžký ale lidská vůle nakonec zvítězí a lidský duch obstojí v každé zkoušce! Vznes se, GOOD HOPE III, ke hvězdám a roznášej lidské šéme v tomto novém, pro nás ještě cizím kosmu!“

Mrštila lahví, ta se roztřískla a pokropila plášť opravené lodi.

Lod' přirozeně zůstala na místě.

Alaskovi bylo z jejího projevu poněkud trapně. Jen samý nasládlý patos. Přesně tak by to řekla Clodia Zuintová. Ale v jejím případě by se to dalo omluvit volební kampaní.

Ale proč Gia de Moleonová? Chtěla tak napomoci své favoritce, nebo si skutečně myslela, že vystihla náladu lidí? Pokud ano, má zapotřebí se tak prezentovat? A mluvit, jak se očekává? Připadalo mu, že Gia táhne do volebního boje. Ze strachu, že by Stendala Navaja přece jen zvolili?

A tu ho spatřil.

Muž v cylindru stál u vstupu na tribunu a mlčky sledoval ceremonii, stejně jako on. Prve si ho nevšiml.

Alaska se zvedl a šel k němu. Na ploše už stejně nebylo co vidět. Plošina s čestnými hosty se zvolna snášela k zemi. Navajo byl už na odchodu, ale Alaska ho chytil za loket.

„Počkej, prosím,“ řekl a představil se. Navajo se zastavil a s úsměvem na něj pohlédl.

„Já tě znám, jsi Nesmrtelný a taky ti říkají nositel kůže. Předtím jsi měl masku, ne? Hodně jsem o tobě četl, o Cappinovi, Kytomě, obleku zkázy, časových studních... Rád tě poznávám.“

Je mi ctí a nesmírně mě těší."

„Zdá se, že se v mém životě vyznáš," řekl Alaska. Uvědomil si, že diváci se chystají opustit tribunu a že jim překážejí. „Neprojdeme se kousek? Mám na tebe pár otázek."

„Ale rád," odpověděl kandidát a vykrojl. Rychle se vzdálili od tribuny a potom Alaska ukázal na kluzák, kterým přiletěl.

Nastoupili si, letěli pár kilometrů na severozápad, kde byl rozlehlý park, a přistáli. Vystoupili a jen tak se procházeli. Pozemská flóra se po rozpadu faktorového elementu vyvíjela velice dobře.

„Proč jsi nebyl na plošině?" zajímal se Alaska. „Propásl jsi šanci ukázat se veřejnosti a dát najevo, že tě zajímá, jak to bude s námi dál."

„Já na senzace nejsem," odpověděl Navajo. Šel vzpřímeně a trochu toporně. Každé slovo vážil a řekl jen nezbytně nutné. „Máme do voleb čtyři neděle. Do té doby bude každý vědět, zač stojím a zač ne. K tomu nepotřebuji žádný rozruch."

„Možná odhaduješ lidi špatně," nadhodil Alaska. „Lidé senzace a rozruch chtějí."

„Ale když se mají rozhodnout, zapomenou na ně," prohlásil Navajo přesvědčeně. „Pak je zajímají jediné fakta."

Alaska přikývl.

„A ty?" zeptal se Navajo po chvíli. „Nebojíš se, že nás spolu uvidí a vyvodí z toho patřičné závěry? Gia de Moleonová se o našem setkání dozví dřív, než se s ní setkáš."

„Nemám se tu komu zač odpovídat. Ale co je mezi tebou a de Moleonovou?"

„Už ti to jistě řekla."

„Prý jsi odešel do výslužby, protože jsi nesouhlasil s její politikou. To ti nezapomněla."

Stendal Navajo se suše zasmál.

„Já vím. A je to tak, jak řekla. To já se rozhodl. A ona to musela přijmout a bylo to pro ni tvrdé. Já však proti ní nic nemám."

Alaska se zastavil. „To znamená, že bys ji nechal ve funkci?"

„Ovšem," řekl kandidát. „Pokud se ovšem přizpůsobí mým představám."

„Podřídí se, chceš říct."

„Nazývej si to, jak chceš. Já bych jí problémy nedělal."

Alaska přikývl. Řekl prakticky vše, co chtěl říct. A odpovědi byly jasné,

„Ještě jedno, Stendale. Oznámil jsi, že hodláš navštívit thorrimského krále. Ještě před jeho návštěvou u nás?"

„Možná," odpověděl Navajo vyhýbavě. „Proč?"

„Dáš tím svým protivníkům municí. Řeknou, že jsi chtěl vpadnout Gii de Moleonové a Alašananům do zad."

„Myslíš?" Navajo se nuceně zasmál. „To si pak budu muset rozvážit vhodnou odpověď."

„To určitě," řekl Alaska.

Zbytek cesty urazili většinou mlčky. Kandidát se pouze občas zeptal na Alaskovu minulost, která ho očividně okouzlovala. U kluzáku Navajo požádal, aby ho Alaska vysadil na první stanici metra. Alaska mu vyhověl, ale milerád by ho byl dovezl až domů.

Takže hubený muž zmizel stejně tajemně, jako se ukázal. Jako muž odnikud.

Když se Jedder toho dne vrátil z práce, čekala ho rozrušená žena. Darna končila dřív než on a v počítači našla vzkaz, že děti i s Chessy odešly za novými kamarády. Tentokrát se ani nezmiňily, kdy se hodlají vrátit.

„Tohle už dlouho nevydržím," stěžovala si. „Jeddere, musíš pro ně. Zůstanu zase doma. Oba jsme věděli, zeje zanedbáváme, a nic jsme pro to neudělali."

Pohládl ji po vlasech a snažil se ji uklidnit.

„Cestu znají, takže nazpátek trefí. Určitě se za pár hodin vrátí. V Zortengaamu se jim nic nestane. Jejich přátelé..."

„Jejich přátelé jsou Thorrmiam!" vzlykla. „Cizinci! Co když je chtějí

ukolébat a pak... Ne, nesmím ani pomyslet, co se jim může stát!"

Jedder vyslal odevzdaný pohled ke stropu a zhluboka si vzdychl.

„Dobře. Jdu pro ne. Ale smím se předtím trochu najíst? Za celý den jsem ještě..."

„Děti jsou v nebezpečí a ty myslíš na žvanec!" vybuchla. „Jsi hnusněj sobec! Kdyby děti pro tebe aspoň trochu něco znamenaly, tak bys tady nestál a..."

„No dobře," zavrčel, vzal si bundu a translátor. „Za tři hodiny jsme nazpátek."

„A s Chessy taky. Bez ní se nevracej!" Honem vypadl z domu a našťavaně zamířil k metru. Dalo se do deště, ale nemel chuť se vracet a převlékat se.

Byla to naštěstí jen přeháňka. Do Zortengaamu vstoupil na obvyklém místě. Zanedlouho ho obklopili Thorrimane, ukázal se Kam Gemjod a srdečně se s ním zdravil.

„Máme radost, že jsi nás zase navštívil, Jeddere," řekl. „Kde jsi byl tak dlouho? Zase hledáš děti, co? Ukážeme ti, kde jsou. Tentokrát jsme se dívali."

„To jsem moc rád," přiznal se Colusha. „Moje žena totiž..." Mávl rukou. Copak by to pochopili? „Jsem rád. Jsou v pořádku?"

„Dáváme na ně pozor jako na vlastní, Jeddere," dostal odpověď a znělo to upřímně. „Pojď za nimi."

Kam Gemjod šel napřed a Jedder za ním. Procházeli uličkami, dvory, tunely, přecházeli lávky. Jeddera by zajímalo, jak tohle město může při takových komunikacích fungovat. Mají kluzáky, to ano. Ostatně, co zatím ze Zortengaamu viděl? Nic. Pořád je jenom na okraji. Už byli skoro na místě, kde si děti vždycky hrály. Vtom z uzounké uličky mezi dvěma domy náhle vyběhla Chessy a v tom rozletu se jí nepodařilo včas zastavit. Přistála jednomu Thorrimanovi na noze. Ten se lekl, ztratil na kluzké zemi rovnováhu, padl naznak a udeřil se hlavou o kámen. Okamžitě ztratil vědomí.

„Kuliere!" vykřikl Kam Gemjod, když ostatní ustoupili. Jedder chytil psa a uklidňoval ho.

„Co je ti?" Kam si klekl k druhovi. „No tak řekni něco, Kuliere."

„Pusť mě k němu," požádal ho Jedder. „Při výcviku u Služby jsme měli i první pomoc. Třeba mu nějak pomůžu."

Klekl si k bezvědomému z druhé strany, opatrně mu nadzvedl hlavu a zjistil, že krvácí.

Nahmatal puls a zkontroloval dech.

„Žije," řekl k Thorrimanům, kteří stáli kolem. „Zavolejte lékaře. Potřebuji nějaké Šátky. A máte nějakou dezinfekci?"

Kam Gemjod něco řekl. Pár jich odběhlo.

Jedder Colusha konstatoval, že bezvědomý má stále pomalejší tep i dech. Byl silně rozrušený a snažil se o srdeční masáž a dýchání z úst do úst.

„Kde je ten doktor!" vykřikl při nádechu. „Honem!"

Konečně se ukázal maličkatý Thorriman, sklonil se nad raněným, poslechl si srdce a dech.

Potom cosi dělal s jakýmsi skenerem. Nakonec přikývl a vpíchl raněnému injekci.

„To ho brzo postaví na nohy," prohlásil a obvazoval hlavu. „Jak se to stalo?"

Thorrimane ukazovali střídavě na Chessy, která se tiskla Jedderovi k noze, a na Pozemšťana. Když si už Jedder myslel, že se bude muset ospravedlnovat, Thorrimánek k němu přistoupil a popadl ho za ruku jako by oba národy měly stejná gesta.

„Pomohl jsi mu přes ty nekritičtější minuty, příteli," řekl lékař. „Brzy otevře oči, ale bez tebe by asi byl mrtvý. Šok! Tys ho zachránil, příteli!"

Mluvil hlasitě a Thorrimane začali halasit. Díky translátoru, u Jedder. rozuměl, že ho oslavují jako přítele a záchránce. Kam Gemjod mu stiskl obě ruce.

„Pojď. Pojď s námi. Představíme tě králi. Už o tvých návštěvách ví."

„Ale...", bránil se Jedder. „Vždyť určitě nejsem jediný, kdo k vám přišel. Vždyť jsem jen..."

„Jsi náš nejlepší přítel," odpověděl mu. „Pojď k našemu králi. Už jsem k němu poslal posla. Čeká tě. Tvoje děti tam ostatně už jsou."

„Jsou... co?" vydechl Jedder. „Vy jste je jednoduše unesli?"

„Poslali jsme je napřed. A teď pojd' kousek stranou, příteli. Za chvíli je tu kluzák." Jedder nemohl jinak. Musel se podvolit, pokud nechtěl přijít bez dětí. To by ho Darna zabila. Bylo mu to nepříjemné. Necítil se na to. Vždycky měl radši klid, nechtěl do světél ramp. A teď ho očekává král Thorrimanů, s nímž zatím mluvili jen Gia de Moleonová a Alaska Saedelaere jeho všemocná šéfová a legendární Nesmrtelný!

Noční let nad Zortengaamem byl úžasný zážitek. Jedder si tak. poprvé udělal představu o skutečných rozměrech toho města. Vypadalo jako jediné světelné moře rozkládající se od obzoru k obzoru. Ve vzduchu vládl čilý dopravní ruch. Zortengaam byl oproti jeho dosavadním představám supermoderní město. Měl velká náměstí a blíže k centru i širší ulice. A pak stál na nádvoří paláce a čekal, až je povedou ke králi.

Palác žil i v tuto pozdní hodinu. Jedder viděl přistávat a startovat kluzáky. Bylo to úplně jiné, než si představoval.

„Neměli bychom se radši vrátit?" zeptal se Gemjoda. „S dětmi. Král má určitě jinou práci než přijímat nějakého obyčejného Alašanana."

Ale bylo už příliš pozdě. Přicházeli pro ně čtyři Thorrimané v černých suknicích a krémových přehozích. Potom stoupali po širokém schodišti a procházeli dveřmi, které se před nimi samy otvíraly a za nimi zase zavíraly. Jasně osvětlené chodby vyložené drahocennými koberci a s obrazy na stěnách je vedly do velkého sálu, kde na ně čekal král.

Jedder Colusha s překvapením zjistil, že u trůnu stojí ten chlápek v cylindru. Právě se s králem loučil. Podal mu ruku a stiskl ji. Když kandidát na starostu odcházel, krátce se u Jeddera zastavil a usmál se.

„Svět se nám nějak zmenšil, co?" řekl vlídně. „Neviděli jsme se naposled, příteli."

„Něco podobného jsi už jednou říkal," odpověděl Jedder. „Tady jsem jen... nedopatřením."

„Přece se nebudeš omlouvat, že přispíváš k porozumění mezi našimi národy," dostalo se mu odpovědi. „Byl bych rád, kdyby takových jako ty bylo víc..."

Znovu na něj kývl a šel. Jedder se za ním ohlédl. Potom pocítil lehký tlak v zádech. Jeden Thorriman ho vybízel, aby šel ke králi. Jedder se tedy dal opět do pohybu, dokud mu pár metrů před trůnem nenaznačili, aby se zastavil.

Trůn stál na podstavci, na který vedly schody. Jedder musel k Markéemu vzhlížet. Ale to byla také veškerá vznešenost, kterou se král obklopil. Když na něj programátor pohlédl, viděl jen obyčejného Thorrimana, který byl jen větší než ostatní a nápadně oblečený.

„To vše je pouze omyl, pane králi," slyšel se říkat. Ani nevěděl, jak se takový panovník oslovuje.

Po pravici Corna Markéeho stál jakýsi Thorriman a Jedder měl pocit, že ho odněkud zná. Už ho viděl na snímcích. Jasně. To je přece Jar Makromeer, králův místodržící. Za královy nepřítomnosti byl nucen spolupracovat s Pozemšťany a měl velkou zásluhu na zahnání Džerrů. Vycházel z něj silně nasládlý pach.

„Nezastávám žádné odpovědné místo a nejsem v žádné vysoké funkci," prohlásil Jedder.

„Přišel jsem do Zortengaamu pouze náhodou a taky jsem nikomu z vašich nezachránil život. To lékař, já jenom..."

Corn Markée zvedl ruku a Jedder zmlkl.

„Chtěl jsem vidět muže, který přejde

hranici a navštíví nás, aniž po nás něco chce," řekl král. „Na oficiálních kontaktech s tvým národem mi záleží ale stejně tak záleží na obyčejných kontaktech mezi Thorrimany a lidmi. Máš mezi námi více přátel, než si možná myslíš, Jeddere Colusho. Například Kama Gemjoda. Ten se ani nemůže dočkat, kdy zase přijdeš. A stejně tak ostatní, se kterými ses setkal. I tvoje děti. S vašim psem si hrají naši malí, mají ho rádi. Touto cestou by se naše národy měly dát, Jeddere Colusho."

„Samozřejmě," ztratil Jedder zábrany, „a taky tomu tak bude, jen počkej. Jakmile padnou poslední psychické zábrany, bude to tak. A už si nebudeme cizí."

Otevřely se dveře vedlejší místnosti a z nich vyšli Earth a China a s nimi aspoň deset ještě skoro lysých thorrimských dětí. Byli tam Mastos, Chmaanz a jejich kamarádi, to se dalo poznat podle oblečení. Ostatní...

Jedder se zděsil, že jeho děti snad dovádějí s dětmi královny velkorodiny...

China a Earth ho pozdravili. Vzal je za ruce a zeptal se krále, zda už smějí jít.

„Bud' tak laskav a ještě se chvíli zdrž," požádal ho Markée. „Rád bych si s tebou popovídal. Chtěl bych slyšet od normálního občana, jak žijete, co máte rádi a co ne, jaké máte všední starosti. A ještě jedno přání bych měl tedy je to přání dětí ze čtvrti, která sousedí s vaším městem."

„Mohu-li je splnit, velice rád," řekl Jedder a myslel na Darnu, jaké bude mít starosti, když se nevrátí. Klidně zařazuje Službu. „A sice?"

„Později, příteli, později," řekl panovník. „Přejdeme do útulnější místnosti a popovídáme si. O děti si starosti nedělej, jsou unavené a brzy usnou."

Jedder pochopil, že má v paláci přespat. To snad ne! Může jen tak odmítnout královské přání? Pevně doufal, že Darna neudělá nic nepředloženého. Jestli ho seřve, prosím. Ale ať jenom nebije na poplach. Klid, stará. ..

Tři hodiny králi odpovídal na všelijaké dotazy. Potom se přehoupla půlnoc a děti už spaly. Nezbyvalo tedy nic jiného než přijmout vlídné pozvání a zůstat v paláci na noc.

Při snídani ho Jar Makromeer informoval, že král dostal oficiální pozvání k setkání s de Moleonovou. Má k němu dojít zítra na místě, které si Corn Markée určí. Makromeer měl Jeddera od krále pozdravovat a doprovodit ho s dětmi a psem domů.

„A co to královo přání?" Markée na ně pro samé dotazy úplně zapomněl.

„Je to přání přátel tvých dětí," řekl Makromeer. „Když už China a Earth byli u nich tolikrát, přály by šije taky navštívit. Myslíš, že by to šlo?"

Jedder se zamyslel. V podstatě ho to nepřekvapilo. Ale něco jiného je ujít pár set metrů k Mastosovi a Chmaanzovi a zas něco jiného dostat se metrem do jejich čtvrti a ještě se tam vyznat.

„Musí to jít," řekl nakonec a přikývl. „S Chinou a Earthem je vyzvednu na hranici a zdravě zase vrátím. Těším se... těšíme se na jejich návštěvu."

Makromeer se spokojeně pousmál. Když se děti konečně dostavily k snídani, oznámil jim radostnou novinu. Byly radostí bez sebe a domluvily se hned na odpoledne.

„Pomalou, pomalu," brzdil je Jedder a smál se. „Nejdřív musíme mámě vysvětlit to zpoždění. A taky mě postrádají ve

Věži. Kamarádi mohou přijít, ale ne dnes. Možná zapař dní."

„Čestný, táti?" zeptal se Earth a oči mu zářily.

„Čestný," vzdychl si Jedder. Krále toho dne už nespatri. Jar Makromeer s nimi letěl na hranici, ale nikoli přímo. Udělal několik oklik a ukázal jim celou rozlohu obrovského města s velkým astroportem Zortommem na jihu a rekreační a průmyslové oblasti kolem. Všude rostly kulovité levý, táhly se klaafy a zemi pokrývala jakási mechovitá rostlina, která však měla množství žlutých květů.

Krom toho tam byly ohrady s maustery, hnědými, dobromyslnými zvířaty, která připomínala krávy až na hlavu, která byla zploštělá jako u ještěrky. Makromeer mu vysvětlil, že Thorrimané rádi pijí jejich sekret, který chutná jako zředěný med. Pastevci si tím vydělávají. Jedder uvažoval, jestli by se maustery maso nedalo jíst.

Když je Makromeer vysadil, slíbili si, že se brzy uvidí. Místodržící do Alašanu nechtěl. Už z toho Jedder viděl, jak důležitá jsou jednání mezi oběma národy. On Thorrimany třebaže nuceně navštívil už několikrát. Ale z obyčejných Thorrimanů nepřišel do Alašanu ještě nikdo. A oficiální návštěvy by se daly spočítat na prstech jedné ruky. Byly vždy velice krátké a k poslední došlo před několika týdny.

„No jo, to se určitě brzy změní," řekl si programátor a vyrazil s dětmi k metru. Když si

představil, jak je žena přivítá, zatoužil po velice stabilním skafandru.

5.

Leden 1290 NGZ

Volební boj

Oficiální setkání se nakonec konalo ve velkém sportovním areálu u Octavianu, tedy skoro v centru Alašanu. Přenášela je všechna média. Kandidáti na starostu se opět nenechali připravit o publicitu a opět chyběl Stendal Navajo. Clodia Zuintová se tvářila nakysle, a když se občas přinutila k úsměvu, nepůsobil přesvědčivě. Kdo se díval pozorně a kriticky, musel vidět, zeje tam jen proto, aby byla viděna.

Gia de Moleonová tentokrát kandidátce pomáhat nemohla, krále pozvala přece ona, a tak se musela tvářit úplně jinak. Po zdravících spolu dlouho hovořili. Nebyla to tuhá nebo tvrdá jednání, obě strany byly v principu zajedno.

De Moleonová pro Pozemšťany získala zásobování pitnou vodou z thorrimských zdrojů a král Corn Markée si prosadil, že na obou stranách se zřídí něco jako velvyslanectví. Hrstka Thorrimanů se nastěhuje do Alašanu do domu zřízeného jen pro ně a naopak.

Setkání zakončilo defilé vybraných hostů, kteří směli králi podat ruku. Frašku završilo neplánované vystoupení muže v cylindru, který přistoupil ke králi jako poslední a přátelsky mu stiskl obě ruce, když se Navajo a Markée pozdravili a hovořili spolu jako dva přátelé, Gia de Moleonová se kabonila a Clodia Zuintová připomínala sochu.

Potom thorrimská delegace nastoupila do kluzáku, odstartovala a jeden spacejet je doprovázel až na hranici.

Gia de Moleonová se vrátila do Věže a zavolala si Alasku.

„Ten tvůj přítel se nádherně uvedl," poznamenala ironicky. „Lepší okamžik si ani zvolit nemohl. A my si mysleli, že nemá smysl pro působivé vystupování na veřejnosti."

„Vy?" zeptal se Alaska Saedelaere mírně pobaveně. „Jako Clodia a ty? Anebo snad ještě jiné významné osobnosti?"

„Jen si dělej legraci. Dobře víš, jak to myslím. A nepředhazuj mi, že Clodii podporuji, když se ukazuješ na veřejnosti s tím odpadlíkem."

Saedelaere s ní dál nediskutoval. Zeptal se, proč si ho zavolala.

„Jde o finanční prostředky," přešla k věci. „Už jsme o tom mluvili. Také se mluvilo o tom, že Thorrimanům předhodíme nějaké ty drobnosti naší technologie za služby, které pro nás udělají. Když to provedeme ve velkém stylu, mohlo by to aspoň Částečně vyřešit naše finanční problémy."

Přikývl. „Takže chceš prodat technologii a za to financovat továrny na transformační děla a lodě?"

„Ovšem. Napadá tě jiná možnost?"

„Ne," uznal. „Ale co chceš prodat? Moment, nech mě hádat. V DaGlaui se létá hlavně na lineární pohon, někteří létají i s tranzitními loděmi. Vysílačky mají menší dosah než naše a hyperzaměřování není tak vyvinuté jako u nás. Hypertropy neznají. Ani transformační děla nebo paratrony."

„Ty by vynesly samozřejmě nejvíc, ale přece si pod sebou nepodřizujeme větev."

Transformační děla nepřicházejí v úvahu, protože je chceme použít na obranné stanice."

„Tak co?"

„Zaměřovači technika. Ta je pro nás určitě nejméně nebezpečná. A protože kvůli nedostatku kapacit nemůžeme ještě vyrábět, napadlo mě tohle: Plány na víceúčelový zaměřovač ZZ-89 můžeme s někým vyměnit za programovatelnou automatickou továrnu. Pustíme se do výroby technických přístrojů. A ze zisku si na volném trhu koupíme další loď, která by se opět mohla použít k dopravě. A tak dál. Tím se nám to rozběhne. Brzy bychom si

mohli koupit třetí loď, pak další. Co ty na to?"

„Dobrý," odpověděl Alaska. „Pokud se to dá uskutečnit. To by GOOD HOPE III musela odstartovat s plány zaměřovače."

„Stane se. To je ten nejmenší problém."

„Pak souhlasím. Odstartuje před volbami nebo po?"

„Po Clodiině zvolení, pochopitelně. Ty tři týdny ještě počkat můžeme."

„Jsi si nějak jistá, že Clodia Zuintová vyhraje."

„Víc než jistá. Navajo se vyřídil sám. Podle posledních průzkumů má preferenci dvacet procent. Nepodal zatím jediný návrh, jak zlepšit naši situaci, pouze se potají schází s králem."

„Možná to byl ten nejkonkrétnější krok ke zlepšení naší situace," namítl Alaska. „A tajně to nebylo."

„Nazývej si to, jak chceš. Já ho neberu."

„Možná je to přesně ten typ, jaký v naší situaci potřebujeme," usmál se Alaska a rozloučil se. Předvolební boj byl den ode dne tvrdší. Dva týdny před volbami přešla Clodia Zuintová do ofenzívy. V jednom trivideovém rozhovoru svého rivala přímo napadla.

„Není žádné tajemství, že Stendal Navajo se stará více oThorrimany než o blaho Alašananů," popichovala. „Patrně zapomněl, že starosta se musí starat především o zájmy svých voličů,"

Výmluvně se odmlčela a pokračovala: „To se mu však nestane, protože každý, kdo má všech pět pohromadě, jeho frašku prohlédne. Jde mu jen o to, aby si vybil potlačené fantazie. Je to odpadlík, který opustil Službu, protože prý zjistil, že politika Giy de Moleonové je zločinná. Zvolili byste někoho takového za starostu? Prosím vás pouze o jedinou laskavost. Kdybyste nechtěli dát důvěru mne, dejte hlasy komukoli jinému, ale ne jemu. Znáte mé heslo:

Pozemšťané především! A můj plán odletět na Zemi, jakmile budeme mít dostatek lodí. O to se postarám. Vynaložím všechny své síly na to, aby život v cizí galaxii byl jen intermezzem, které skončí co nejdříve. Myslíte-li si totéž, dejte prvního února hlas mně. Děkuji vám."

„Slyšíš to, malej?" řekla Darna Colushová. „Clodia přesně ví, co chce. Navajo se jen poflakuje u Thorrimanů. Hlas dám zaručeně jí."

„Navajo se nepoflakuje," oponoval Jedder. „Je realista a ví, že bez nich to máme spočítané."

„Spočítané? Co by s nimi bylo, kdybychom jim nepomohli se Džerry? Objevili jsme se tady jako zachránci!"

Jedder neměl chuť se hádat. Demonstrativně pleskl dlaní do opěradla a pes se mu uvelebil na klíně.

„Tak tohle jsi udělal schválně! Jestli to zvíře nebude do tří na zemi, tak..."

„Tak co? Mně už strach nenaženeš. A ještě něco. Zítra přijdou na návštěvu kamarádi našich dětí. Ti, co byli s námi

u krále. Jestli tedy nevíš, co dělat, dej syntronu vědět, že má na zítra připravit něco dobrého. Ale nezapomeň, že Thorrimané nejedí maso."

To jí vyrazilo dech. Na psa úplně zapomněla. Zrudla, začala pěsti.

„Takže ty se pořád držíš ty směšný historky, že jste byli u krále? Jeddere, já tě přes veškerý tvý chyby považovala za rozumného člověka. Tuhle historku si vykládej v práci, ale mně ne. A je nechutný, že nutíš děti lhát."

Jedder si vzdychl. To nemělo smysl. Darna mu to stejně nikdy neuvěří.

„Thorrimané musí být pro nás bratry, teprve pak se vytvoří normální styky," řekl odbojně. „A ne Pozemšťané především, nýbrž Thorrimané a my."

„Mluvíš úplně jako ten chlap, ten Navajo," předhodila mu. „Tohle je pod mou úroveň. Nemá smysl se s tebou bavit o politice. A mluvíš takhle i ve Věži, co?" Neodpověděl. Věž,...Tam to bylo jako všude v Alašanu, ale muselo se brát v potaz, že Giiny názory se odrážely na podřízených. Ovšem nikoli na všech. Vyskytli se i tací jako Jedder, kteří byli proti Zuintové. Jedder se neangažoval příliš hlasitě, zato jiní ano. O přestávkách docházelo stále častěji ke slovním potyčkám. A stoupenci Zuintové podle Jeddera mluvili jako úplní nacionalisté.

Pozemšťané především! Už to bylo i na samolepkách a plackách.

Ve městě a v obytných čtvrtích zuřil boj nejprudčeji. Přátelé a sousedé se rozhádali. Alaska Saedelaere už dvakrát vyzýval k rozumu, ale marně.

Další výzkum veřejného mínění opět potvrdil náskok Zuintové.

„Děti přijdou zítra," řekl Jedder a chystal se jít spát. „Připrav se na to."

„Jen přes mou mrtvolu," odpověděla Darna.

„Tak přes tvou mrtvolu." Jedder už neměl na hádky náladu. Byl unavený. „Král si přál, aby je jejich kamarádi směli navštívit. Já budu jeho přání respektovat."

„Už zase začínáš s tou historkou?"

Otočil se a vyšel do patra.

Druhý den ráno si jako vždy pustil zprávy a málem mu zaskočilo.

„ . . . pořádkové orgány pachatele neznají. V pátrání se horečně pokračuje. Zástupce vedoucí regionálního centra Danae Klastová nám potvrdila, že čerstvá pitná voda poteče, až se opraví recyklační zařízení. Její nadřízená Clodia Zuintová se z pochopitelných důvodů nechtěla k tomuto případu vyjádřit. Pouze nám sdělila, že nepochybuje o politickém pozadí sabotáže, a žádá obyvatele, aby s pitnou vodou hospodařili."

Jedder na hlasatelku civěl, jako by trojrozměrná projekce měla každou chvíli ožít. Nechápal to. Útok na centrální vodárnu Alašanu, sabotáž v regionálním centru. Jako zázrakem se nikomu nic nestalo, ale neznámí pachatelé vyřadili nejméně na týden zásobování vodou. Vybuchly tři plastické bomby. Precizní práce a bezpečný únik svědčily o tom, že se v centru vyznali. Měli prý kukly, takže bezpečnostní kamery nebyly v tomto případě k ničemu.

Darna ještě spala. Jedder ji nebudil, protože si dokázal živě představit, jak bude vyvádět.

Nechal jí jen vzkaz: Šetři vodou. Podívej se na zprávy. A odešel do práce.

Toho dne nepoužil transmitter, ale jel metrem, protože chtěl slyšet, co si lidé o události myslí. Na návštěvu thorrimských dětí už nemyslel. Tento den se absolutně nehodil. Vzrušené debaty v metru jeho obavy potvrdily.

„To je přece jasné, kdo za to může," rozčiloval se muž vedle něj. „Podívejte se na východ."

„Thorrimané?" zeptala se nějaká žena a zavrtěla hlavou. „To je nesmysl, ti se tu vůbec nevyznají."

Muž se tajuplně usmál, sklonil se k ní a tlumeně řekl: „Thorrimani třeba ne, ale je tady dost takových, co nahlas zastupují jejich zájmy, ne? A udělají všechno pro to, aby Clodii Zuintové uškodili."

A bylo to. Na to Jedder čekal. Měl sto chutí něco říct, ale ten chlap byl o dobrou hlavu vyšší. Den byl ještě příliš mladý na to, aby dostal přes hubu.

„Myslíš... Stendala Navaja?" zeptala se žena skoro šeptem.

Muž se spokojeně zašklebil.

„A koho jinýho. Od toho bych čekal všechno. Je to zrádce. Chce nás vydat Thorrimanům."

Určitě si to s králem domluvili."

Jedder vystoupil u Věže a zbytek cesty došel osvětleným tunelem. Přesně toho se obával. Ze všech stran slyšel podezření, že za tím stojí Navajo a jeho stoupenci. Fantazie lidí neznala mezí. Rozletěla se fáma, že na hranicích jsou už Thorrimané a draze prodávají vodu.

Jedder toho dne moc neudělal. S programem, na kterém pracoval, nijak nepokročil.

Nedokázal se soustředit a myšlenky mu ustavičně odbíhaly k sabotáži a jejím možným důsledkům.

Brzy odpoledne odešel a tentokrát použil transmitter. Doma si hned zapnul trivideo a čekal na zprávy. Darna byla ještě

v práci, děti nahoře tak vyváděly, že ho ani neslyšely. Ale i přes ten kravál byl doma přímo rajský klid. Zprávy ho příliš nenadchly. O sabotérech zatím nebylo nic známo. Se zásobami vody to bylo horší, než se předpokládalo. Voda nevystačí ani na tento den.

Na závěr zpráv vystoupila Clodia Zuintová. Byla chytrá. Nikoho neobviňovala, žádné

podezření nevyslovila, ale přesto vedla fantazii diváků a posluchačů přesným směrem. Pokud si někdo zatím nemyslel, že za vším stojí Navajo a jeho „klika sympatizantů“, teď si to už myslet musel.

Podle ní chtěl někdo vydat Alašan Thorrimanům, kteří mají pitné vody nadbytek. Mluvila o vydírání. Alašan se nesmí vzdát. V nejhorším případě se voda získá ze vzduchu.

Gia de Moleonová se vyjadřovala podobně, a když se nakonec dostal ke slovu i Stendal Navajo, ani slovem se nepokusil ono nevyřčené podezření vyvrátit. Namísto toho hovořil o tom; že thorrimští přátelé nenechají Alašan na holičkách. Jedderovi to připadalo jako přiznání. Navajo si nabíhal na nůž.

Zprávy zrovna skončily a děti už sbíhaly dolů.

„Kdy pro ně půjdeme?“ zeptal se Earth. „Slíbil jsi nám to.“

„Dneska to nejde,“ snažil se jim vysvětlit. „Já na to nezapomenu, čestný slovo, ale dneska ne a zítra taky ne.“

China se rozbřečela a oba se smutně vrátili nahoru. Zůstala jen Chessy. Jedder jí dal nažrat a pak se už vrátila Darna. Zřejmě se rozhodla pro novou taktiku. Nemluvila s ním. Nic nového, dokázala to vydržet až týden.

„Jsi můj jediný kamarád,“ řekl Jedder jezevčici a vzal si ji na pohovku.

Nemohl pracovat. Celý napjatý čekal na zvláštní relaci k sabotáži. Před ní byly ještě zprávy a nemohly pro něj začít lépe.

O x ^

Sabotéři byli konečně dopadeni. Jednalo se o stoupence jednoho z kandidátů, kteří neměli ve volbě šanci. Jedním z pachatelů byl sám kandidát na starostu. Danyel Bossa měl ještě extrémnější názory než Clodia Zuintová. Podle něj jsou jen Pozemšťané a všechny ostatní národy DaGlauše se v lepším případě mají považovat za budoucí otroky pozemského impéria. Většině Alašanů se jeho názory hnusily. Bossa měl hrstku stoupenců, kteří byli schopni čehokoli ovšem ve smečce. Jeden pachatel se přiznal, že sabotáž spáchali proto, aby ji mohli hodit na Thorrimany, přesněji na Stendala Navaja.

A najednou vypadalo všechno úplně jinak!

Jedder se oblékl a šel ven. Musel prostě mezi lidi, s nimiž mohl mluvit. Mlčení doma nesnášel, ale nechtěl ustupovat Darniným rozmarům.

Programátor přetransmitoval do City a vešel do Kosmos Klubu. Lara Jamirkisová mu nalila vurguzz, ale na hovor nebyl Čas. Toho dne měla nával a plné ruce práce. Jedderovi však stačilo, když mohl naslouchat ostatním. Všechno se změnilo. Všichni mluvili skoro jen o té sabotáži a stoupenci Zuintové museli přiznat, že přestřelila. Veřejné mínění se sice ne-' změnilo úplně, ale ukázalo se, že Clodia Zuintová si nepřímým obviněním Slendala Navaja uškodila.

Ale bylo ještě lépe. Z následujících zprávách, které sledoval v hospodě, se dozvěděl, že Thorrimané nabídli Alašanu okamžitě pomoc. Corn Markée se spojil vysílačkou s Giou de Moleonovou, vysílačky byly na obou stranách instalovány po prvním oficiálním kontaktu. Krom toho král dostal jako oficiální dar trivideo s translátorem, takže mohl sledovat všechny zprávy. Bylo to pochopitelně jen gesto, protože sousedé mohli Alašanské vysílání přijímat na vlastní technice, tedy oficiální místa určitě. Takže Thorrimané o sabotáži věděli i o tom, že byli v podezření.

Přesto poskytli pomoc a zdálo se, že za to nic nechtějí. Pár hostů v Kosmos Klubu zajásalo, ostatní se tvářili skepticky. Jedder si na tu novinu dal ještě jeden vurguzz a připil Laře.

„Jen počkej,“ řekla. „Tahle nabídka je jedna věc, ale jestli to de Moleonová přijme, druhá.“

„Musí to přijmout, pokud nechce, abychom lekli,“ prohlásil Jedder přesvědčeně. Po dlouhé době se opět cítil dobře.

Gie de Moleonové skutečně nezbývalo nic jiného než nabídku přijmout. Poškození vodárny bylo vážné a nešlo opravit za pár dní. A tak dovolila Thorrimanům, aby jim naplnili nádrže.

Jejich kapacita stačila jen na základní potřebu a vodou se muselo šetřit i nadále. Stendal Navajo v trivideovém projevu sousedům poděkoval. Netvářil se jako vítěz. Stále to byl ten klidný, skromný muž, který hovoří věčně. V projevu se omezil jen na to nejnnutnější a přenechal vysílací čas své rivalce, která národu vysvětlovala, že její předchozí výroky byly špatně pochopeny a že tak je rozhodně, ale rozhodně nemyslela.

Nicméně křivka její popularity klesala.

Dva dny nato splnil Jedder Colusha svůj slib a vyrazil s dětmi na hranici pro Mastose a Chmaanze. S nimi přišly ještě tři další děti. Darna vyhrožovala, že na celý den odejde, pokud to Jedder udělá, ale nakonec neodešla. Když spatřila malé Thorrimany a dostala od nich květiny, její odpor roztál jako jarní sníh.

„Proč jsi mi neřekl rovnou, že jsou tak milí?“ začala s ním dokonce mluvit. „Nic bych proti nim neměla.“

„No... chtěl jsem tě překvapit,“ odvětil diplomaticky. „Hned jsem věděl, že si je zamiluješ.“ Toho večera se k němu zas po dlouhé době přitulila a směl ji šimrat na chodidlech.

„Ještě jednou si uvážím, koho budu volit,“ řekla. „Kdy se mají vrátit?“

„Rodičům jsem řekl, že zůstanou do rána.“

„To je dobře,“ řekla. „Už mi vůbec nepřipadají cizí.“

„Byl bych rád, kdyby měla každá rodina thorrimanskou návštěvu,“ vzdychl si Jedder. „A hranice by padla.“

„To říká ten tvůj Stendal Navajo?“

„Ne. To říkám já.“

6.

1. února 1290 NGL

Rozhodnutí

Nastal den, kdy se mělo rozhodnout o dalším osudu města. Nakonec proti sobě stáli jen Clodia Zuintová a Stendal Navajo. Podle posledních výzkumů veřejného mínění měli rovnocenné šance.

Onen den byl už bez volebních projevů. Dvě stě tisíc voličů volilo z domova syntronem. V poledne už znali výsledky; 55 procent Navajo a 45 procent Zuintová.

Gia de Moleonová to vzala na vědomí ve své kanceláři. Alaska Saedelaere seděl s ní. Když viděl, jak jí kamení výraz, vstal a nalil jí vurguzz.

„To přežiješ,“ snažil se jí povzbudit. „O výsledku rozhodla jen skupina reakcionářů. Ale lhal bych, kdybych řekl, že jim nejsem vděčný. Považuji Stendala Navaja za schopného muže. Osud Alašanu bude v dobrých rukou.“

„Je to zatracený blázen,“ vrčela de Moíeonová.

„Jestli tím myslíš, že sází na koexistenci s Thorrimany, tak si mu říkej blázen. To mu neublíží. Tahle koexistence je přece naše jediná Šance! Thorrimané nám nezištně pomohli z úzkých. Jsme jim dlužní, ale oni se z toho nesnaží vytlout kapitál, jak by to udělali lidé. Lepší sousedy bychom si ani nemohli přát.“

Otočila se k němu a dlouze si hleděli do očí.

„Možná máš pravdu,“ řekla nakonec a ironicky se zasmála. „V tom případě je načase, abych dala svou funkci k dispozici. Po všem, co mezi námi bylo, mě Navajo určitě sesadí. Už nebudu ředitelka Služby Pozemské ligy. Nebo ředitelka Alašanské služby Ligy? On se totiž na Zemi vrátit nechce a já už nejsem kompetentní za Ligu svobodných Pozemšťanů.“

Vzrušením vstala.

„Moment,“ řekl Alaska. „Myslíš, že tě chce sesadit? Nevmyšlej se do toho. Počkej, až za tebou přijde, a promluvte si jako dva dospělí lidé.“ Zpytavě na něj pohlédla. „Víš,

pro mě tahle práce znamená hodně," řekla tiše. „Visím na ní. Je to celý můj život. Není to hra s mocí, je to... Jsou to lidi, kteří mi byli svěřeni. Rozumíš?" Ještě nikdy se před ním tak neodhalila a Alaska si dával pozor, aby toho nezneužil. Dál k ní laskavě promlouval, hovořil jí do duše. Slíbila, že počká, až se na ni Navajo obrátí.

Stendal Navajo složil přísahu na provizorní ústavu Státu Alašanu a následujícího dne požádal de Moleonovou o rozhovor. Přijala ho ve své kanceláři. Navajo smekl cylindr a posadil se proti ní.

„Je to už dávno, co jsme se naposled setkali," začal novopečený starosta. „Dlouho jsem nebyl ve Věží."

„A teď jsi přišel, abys mě vyměnil," odvětila. „Nic ti nevyčítám. To je život. Vsak víš, podporovala jsem Clodii."

„Jistě," odpověděl klidně. „Ale to je za námi a zapomenuto, tedy z mé strany určitě. Nyní potřebujeme ty nejlepší síly a ty jsi na tomto postu nejlepší. Přeji si, abys dál dělala ředitelku Služby Pozemské ligy, i když ten název už neplatí. Říkej si, jak chceš, ale hlavně zůstaň." Vytřeštila oči. „To myslíš vážně?" „Naprosto. Jsi zkušená a máš pro nás cenu. Nenastoupil jsem do úřadu, abych vyvolával střety nebo si ohříval polívčičku. Budu ovšem vyžadovat, abys podporovala mou politiku a nepotápěla ji."

Vstal. „Uvaž to. A buď tak hodná a nenech mě dlouho čekat."

Muž v cylindru zamířil ke dveřím. Ještě než za sebou zavřel, zavolala ho zpět. „Ve jménu rozumu, Stendale. Beru to." Vrátil se pevně jí stiskl ruku.

„Ve jménu rozumu, Gio. Udělala jsi mi radost. Přáteli možná nikdy nebudeme, ale jsme na jedné lodi."

„Přesně tak bych to řekla."

Stendal Navajo se nastěhoval do jedné z administrativních budov u Octavianu, kterou pro něj vyklidili. Starosta byl zvolen, teď bylo třeba vytvořit administrativu, která mu pomůže úřadovat. Potřeboval tajemníky pro různé oblasti jako vnitřní správu, dopravu, školství, zahraniční věci a podobně.

Krom toho jej čekala dohoda s Thorrimany. Slíbili si přece, že smlouvu uzavřou po volbách, jenže v zápalu volebního boje opomenuli vypracovat návrh. Navajo to chtěl rychle dohonit v úzké spolupráci s Cornem Markéem nebo Jarem Makromeerem.

Dny mýjely. Stendal Navajo často hovořil s Alaskou Saedelaerem. Souhlasil s plánem výměny technologie, aby se získal dostatek prostředků k rozvoji vlastního průmyslu a flotily. Plně sázel na obchod s inteligencemi DaGlauxe.

Nový starosta navštívil jen oficiálně krále Thorrimanů a vyzval jej k vzájemným návštěvám. Při tomto setkání se mluvilo o dohodě a o dalším rozvoji vztahů mezi oběma národy. Navajo zorganizoval návštěvy skupin Thorrimanů v Alašanu, kde jim průvodci představovali město Pozemšťanů. A naopak první skupiny z Alašanu navštívily Zortengaam. Hranice v lidech měly definitivně padnout.

A skutečně se stále více mužů a žen vydávalo do sousední oblasti a Thorrimané se ve skupinkách opatrně odvažovali na

půdu Alašanu. Když zjistili, že se jim nic nestane, přibývalo jich.

Pět dní po volbách stál muž v cylindru u Colushových dveří. Jedder otevřel a nevěřil vlastnímu zraku.

„Smím dál?" usmál se Navajo. Jedder polkl a ustoupil.

Starosta počkal, až mu nabídne místo, teprve potom si sedl. A ještě jednou vstal, když vešla paní domu. Darna scházela z patra a zastavila se na schodech jako přibitá. Skutečně se dostala do rozpaků. Pro Jeddera to byl nepříjemný okamžik. Jak se Darna zachová?

Vydechl si úlevou. Začala se usmívat, došla k Navajovi, podala mu ruku a požádala jej, aby si opět sedl. Navajo s ní prohodil pár laskavých slov a potom se obrátil na Jeddera.

„Mám prosbu," přešel k věci. „Potřebuji lidi, kteří by mě podporovali a pomohli mi řešit

úkoly, které jsou před námi. Mimo jiné potřebuji někoho, kdo umí jednat s Thorrimany. Vzpomněl jsem si na tebe. Chtěl bych, abys byl mým pověřencem pro Thorrimany a byl bych rád, kdybys souhlasil." Pootočil se k Darně. „Samozřejmě po dohodě s manželkou." Neřekl to zbytečně. Darna se vysloveně vyhřívala v pozornosti, kterou jí věnoval. O nějakém podivínovi už nebylo ani řeči. Stendal Navajo si rázem získal její srdce stačila jen'troška zdvořilosti.

„To... tahle nabídka mě těší," zajíkl se Jedder. „Ale co moje práce pro Službu? Zrovna mám rozdělaný program, co..."

„Mluvil jsem s Giou de Moleonovou," řekl Navajo. „Souhlasí. Na tvé práci bude pokračoval někdo jiný. Musel bys ho samozřejmě zasvětit."

„To by nebyl problém," řekl Jedder. „Ale co bych dělal?"

„To, co dosud. Mluvil s nimi. Naslouchal jejich starostem, pokud nějak souvisejí s námi. Organizoval vzájemné návštěvy. Mohl bys to dělat odtud nebo v Zortengaamu, kde budeme mít za pár dní zastupitelský úřad."

„Můžu si to rozmyslet?" zeptal se Jedder, ale byl už rozhodnutý. Čekal pouze na zelenou z určité strany.

„Co by sis rozmýšlel, Jeddere!" prohlásila Darna. „Samozřejmě to bereš. Je to pro tebe pocta, budeš něco jako. diplomat. Anebo se mýlím, Stendale?" „Nikoli," ubezpečil ji. Jedder kapituloval. Sice mu bylo trochu smutno po práci, protože na ní v podstatě visel. Ale programovat může i doma, ve volném čase. Nyní dostal úkol.

Thorrimané i nadále dodávali Alašanu vodu. Zároveň smíšené skupiny pracovaly na propojení zortengaamského potrubí s Alašanem.

Stendal Navajo podnikl s králem lety k dalším městům. Král Pozemšťanům ukázal rozlehlé savany na východě, na nichž se pásla velká stáda čehosi, co připomínalo antilopy. A nijak by nenarušilo ekologickou rovnováhu, kdyby Pozemšťané v těchto končinách lovili pro maso. Navajo králi řekl, že v Alašanu plánují hydroponická zařízení, aby město bylo soběstačné aspoň v rostlinné výrobě.

Navíc tu byl dostatek lesů s plody vši velikosti a Thorrimané byli ochotni se o ně s Pozemšťany podělit.

„Tato planeta je hotový ráj," řekl Navajo. „Nesmíme udělat tu chybu a zničit ji" „K tomu nedojde," sliboval Markée.

„Navštívil jsem i jiné světy a viděl jsem, co se stane, když se bezohledně drancují přírodní zdroje. A vy Pozemšťané máte za sebou dlouhé dějiny, jak jsem se dozvěděl. Jistě to znáte."

„To ano," souhlasil Navajo. „A také jsme se z chyb předků poučili."

Král přistál v jedné zemědělské kolonii a informoval se, jak probíhá sklizeň. Na Navaja opět zapůsobilo, jak je vladař oblíbený. K němu se místní chovali stále ještě plaše, ale už dávno nebyli tak přeopatrní a „zbabělí" jako zpočátku.

„Mám ještě jednu prosbu," řekl starosta, když se vrátili do paláce a seděli u vegetariánské večeře. Přítomen byl i Jedder Colusha a Jar Makromeer.

„Prosím. Doufám, že ji mohu splnit," vybídl ho Markée.

„My Pozemšťané," začal Navajo, „jsme tady v DaGlaui noví. Nějaký cizí národ navíc nebo mívá není v téhle galaxii žádnou senzací. Přesto nám záleží na tom, aby se naše přítomnost na Thorrimu pokud možno utajila. Dobře víte, že technologicky jsme před vámi i před většinou ostatních národů DaGlause. Neber to zle, jen konstatuji."

„Já vím," usmál se Corn Markée. „Vím, že tomu tak je a vím, jak to bylo míněno." „Potom jistě chápeš, že nechceme nějak provokovat, To znamená, že nechceme, aby se ostatní národy už teď dozvěděly, že tady jsme, a reagovaly závistivě nebo bázlivě. Stačí už, že se kdykoli mohou vrátit Džerrové."

„Chápu," řekl král. „Ale chcete obchodovat, ne? Jak to chcete dělat?"

„Nebude se obchodovat na Thorrimu, ale na první planetě soustavy, tedy na Cletternamu. Na

Thorrim by létaly jen naše a vaše lodě."

„A není to příliš pracné, příteli?" zeptal se Markée. „Vždyť do naší soustavy i tak málokdo zavítá."

„To vím," souhlasil Navajo. „Ale musíme vyloučit jakékoli riziko. Nikdo se nesmí dozvědět, že na Thorrimu žije ještě jeden inteligentní národ. Je to v oboustranném zájmu. Kdyby došlo k nějakému útoku, byli byste ohroženi stejně jako my. Králi, my si tuto situaci nepřáli," přešel do skoro spikleneckého tónu. „Dostali jsme se sem bez svého přičinění. A litujeme, že vás tak nepřímou ohrožujeme. Ale nedá se s tím nic dělat. Jakmile vybudujeme obranu, bude to i vaše obrana. Ale zatím musíme být velice, velice opatrní."

Král přikývl a přemýšlel. Po minutě řekl: „Souhlasím, Stendale Navajo. Necht' je po tvém." Když Jedder Colusha přišel toho dne domů, překvapila ho vůně linoucích se z kuchyně. Že by krocen?

„Vařím dnes sama, bez serva," oznámila mu po polibku Darna. „Vytáhla jsem poslední maso. Ale povídej! Jaký jsi měl den? Jaké to bylo u krále?"

„Náročné," hekl Jedder a zouval se. „Skutečně náročné. Navajo s ním jednal a vyhrál. Corn Markée se jen tak nedá."

Darna zaběhla do kuchyně a hned se vrátila. „Nevzal bys mě někdy do paláce? V životě jsem neviděla opravdovského krále."

„Určitě se naskytne příležitost."

„Ach malej, já jsem na tebe tak pyšná." Málem ho udusila. „Můžeš mi ještě jednou prominout, že jsem o tobě pochybovala? Žádná z mých známých nemá tak slavného muže. Dovedeš si představit, jak mi tě všechny závidí."

„Všecky?" Jeddera se zmocnila hrůza, když si představil, co jim musela navyprávět.

„Ovšem, a mám tě ode všech pozdravovat. To se nestává denně, že je něčí manžel jmenován velvyslancem."

„Nejsem velvyslanec," zaúpěl, ale Darna neposlouchala. Byla zas v kuchyni. Skutečně pekla manuálně.

Byl by skoro radši, kdyby to nechala na servovi...

Do toho přiběhly děti a s nimi Chessy. Jezevčice přistála Jedderovi na klíně, olízala ho a pak se vmáčkla mezi pravou nohu a opěradlo křesla. China a Earh se hned ptali, kdy zas budou moci na druhou stranu.

„Klidně zítra," řekl Jedder, „ale pro jistotu se zeptejte matky."

„Ale to je přece samozřejmé," zahlasila Darna. „Mám radost, že jsou v tak dobré společnosti. Ale ne abyste se zamazali. Jste přece děti diplomata!"

Děti diplomata!

Jedderovi definitivně došlo, proč je Darna poslední dobou tak milá. Dělal ze sebe manželku diplomata, paní diplomatovou, a už se viděla ve velkém světě, na přijetích, recepcích. Ale přitom úplně zapomněla, že její manžel je pouze pověřencem Stendala Navaja pro otázky Thorrimanů, i když vlastně řídí diplomatickou misi Alašanu v Zortengaamu.

Zauvažoval, zda by ji na to neměl upozornit. Anebo ji v tom nechat? Aspoň bude klid...

Posadila se na opěradlo křesla a hladila psa po hlavě. Dokonce ho pochválila, že tak hezky leží na křesle. Teprve teď si všiml, že pod zástěrou má své nejlepší

šaty a parfém byl také jistě dost drahý. Kdy se naposledy takhle vyparádila? Pro tuto noc se obával nejhoršího. A to všechno jen proto, že se těšil důvěře muže, kterého by ještě před dvěma týdny poslala k d'asu.

Z kuchyně to přestalo vonět...

„Darno, nechceš se podívat na toho krocana?" vyzval ji a vymanil se z objetí.

„Propána!" vykřikla a odběhla.

Když otevřeá troubu, vyvalil se kouř. Ukázala se ve dveřích a obličej měla od sazí.

„Byl to náš poslední kus masa," konstatovala zdrceně. „A ty nemáš nic lepšího na práci, než

se mnou láskovat a odvádět mě od práce. A je po večeři."

Jedder si oddechl. Konečně je to zase v normálu.

Vyřešil to tak, že vzal rodinu do jedné z nejlepších Alašanských restaurací a dopřál jim to nejlepší, samozřejmě za ceny, jaké si diktovaly tenčící se zásoby čerstvého masa.

„To bude na město," odbyla Darna robota, když se mělo platit. „Manžel je vysoký vládní úředník a večeřel se třemi Thorrimany. Rozumíš?"

Sousední stoly se po nich ohlížely. Darna jim blahosklonně pokynula. A Jedder si přál mít deflektor a být neviditelný.

Epilog

10. února 1290 NGL

GOOD HOPE III se chystala k prvnímu letu. Cílem byl Kristan, planeta volného obchodu vzdálená jedenáct světelných let. Na palubě měli několik vzorků víceúčelového zaměřovače ZZ-89 a dokumentaci pro velkovýrobu.

Kapitánkou lodě byla šestatřicetiletá agentka Fee Kellindová. Stendal Navajo nejdříve žádal Alásku Saedelaera, ten však odmítl, že prý bude expedici provázet nanejvýš jako poradce. Poslední dobou byl nějak divný.

Posádka se dále skládala z hlavního technika Tučka Mergenburgha, hlavní vědkyně Lyjdy Meyerové, hlavního zaměřovače Jona Cavalieriho, radisty Orse Teckena, programátora Tsualara Grosse a hlavního lékaře Laatiho, který o sobě prohlašoval, že žádné další jméno nemá. A málem bychom zapomněli na mladého Arkonidana Benjameena z Jacinty.

Vše bylo připraveno ke startu. Pouze jeden na palubě chyběl. Když Stendal Navajo spatřil, jak Alásky Saedelaere nerozhodně stojí v odbavovací hale, přistoupil k němu a zeptal se ho, proč si ještě nenastoupil.

„Nemůžu," řekl Alásky. „Nemůžu tam. Prosím tě, neptej se mě proč. Sám to nevím. Vím jen to, že teď nesmím Thorrim opustit." Zahledl se Navajovi do očí a dodal: „Něco se stane, ale nevím co."

Ve 12:35 standardního pozemského času GOOD HOPE III odstartovala bez Alasky Saedelaera. Letěla vstříc neznámému osudu a s ní odlétaly naděje dvou set tisíc Alašanů. Stendal Navajo si však dělal větší starosti o Alásku než o loď.

Horst Hoffmann

MUŽ V CYLINDRU

Přeložil Hugo Bokvas